

BAB 1

PENGENALAN

1.1 LATAR BELAKANG

Umum mengetahui perumahan awam merujuk kepada kawasan kediaman yang disediakan oleh pihak Kerajaan dengan harga sewaan yang paling minima bagi tujuan membantu meringankan beban dan menyediakan keperluan kediaman kepada golongan yang berpendapatan sederhana ke rendah. Di Kuala Lumpur, perumahan awam dikelolakan oleh pihak berkuasa tempatan iaitu Dewan Bandaraya Kuala Lumpur (DBKL) juga merupakan salah satu agensi di bawah Kementerian Wilayah Persekutuan dan Kesejahteraan Bandar (KWPKB).

Menurut makluman daripada pihak DBKL, perumahan awam diklasifikasikan kepada dua kategori berdasarkan berdasarkan beberapa kriteria umum seperti bilangan bilik, ketinggian blok serta perkhidmatan lif. Dua kategori tersebut ialah Perumahan Awam (PA) dan Projek Perumahan Rakyat (PPR) Kategori pertama iaitu PA, biasanya projek telah lama wujud dan mempunyai hanya satu atau dua buah bilik di dalam sesebuah unit kediaman, ketinggian blok pula pada kebiasaannya tidak melebihi 5 tingkat serta tidak mempunyai lif. Manakala, bagi kategori PPR, merupakan projek perumahan yang agak baru, mempunyai kriteria yang lebih sesuai dengan kehendak semasa iaitu setiap unit mempunyai tiga buah bilik, blok yang lebih berkonsepkan pencakar langit iaitu berketinggian di antara 15 hingga 19 tingkat dan sudah tentunya mempunyai perkhidmatan lif bagi memudahkan kehidupan seharian.

Dari aspek kategori penghuni, terdapat antara unit-unit ini bukan sahaja disewakan malah telah dibeli oleh penghuni yang berkenaan. Ini selaras dengan usaha Kerajaan untuk membantu golongan yang berpendapatan isi

rumah yang rendah ke sederhana untuk memiliki kediaman sendiri. Bagi unit-unit yang dimiliki oleh penghuni, penyelenggaraan telah diswastakan dan diuruskan oleh Badan Pengurusan Bersama atau *Joint Management Body* (JMB). Bagi mereka yang menyewa unit-unit berkenaan, tiada caj tambahan dikenakan bagi tujuan penyelenggaraan selain kos sewa bulanan sebanyak RM124 / bulan dan juga sewa sebanyak RM105 / bulan bagi golongan orang kelainan upaya (OKU).

Inisiatif utama wujudnya perumahan awam ini adalah bagi menyediakan kemudahan tempat tinggal yang mampu disewa atau dimiliki di kalangan rakyat yang berpendapatan rendah mahupun sederhana. Selain itu, bagi menyediakan perumahan yang lebih terancang dan mengurangkan bilangan rumah setinggan di sekitar bandar Kuala Lumpur. Merujuk kepada statistik yang dikeluarkan oleh Jabatan Pengurusan Perumahan dan Pembangunan Komuniti (JPPPK) DBKL, terdapat sejumlah 71,212 unit perumahan awam di bawah senggaraan mereka yang terbahagi kepada 4 zon iaitu Zon I (Cheras) sebanyak 22,429 unit, Zon II sebanyak 17,360 unit, Zon III (Sentul) sebanyak 16,310 unit serta Zon IV (Setapak) sebanyak 15,113 unit.

Bagi tujuan kajian ini, PA yang telah dipilih ialah dalam kawasan Zon IV. Mengikut statistik yang dibekalkan oleh pejabat Pengurusan Zon IV, terdapat sebanyak 73,557 penghuni di Zon IV dengan pecahan sebanyak 50,947 penghuni dalam 10,593 unit perumahan awam yang disewa dan 22,610 penghuni dalam 4520 unit perumahan awam yang telah dijual. Ini menunjukkan bahawa penghuni di PA dan PPR ini begitu ramai dan memberi kesan kepada pembangunan bandar Kuala Lumpur secara tidak langsung.

Perbuatan vandalisme sememangnya sesuatu yang amat membimbangkan. Pelbagai kesalahan yang melibatkan vandalisme direkodkan di bawah konteks perumahan awam ini. Tidak keterlaluan sekiranya dikatakan perbuatan merosakkan kemudahan gunasama di kawasan perumahan akan menyusahkan pihak atau penghuni lain dalam kehidupan seharian mereka. Antara kes yang paling mendapat perhatian ialah kejadian membakar motosikal di dalam lif angkara khianat (Buletin Warna-Warni Perumahan dan

Komuniti DBKL, Edisi Ogos - November 2012). Antara kes lain yang dilaporkan ialah merosakkan peti surat, peralatan di padang permainan, kecurian besi penutup longkang, menyalahgunakan peralatan BOMBA, kecurian kabel elektrik dan pelbagai lagi. Perbuatan ini amat merugikan kerana DBKL terpaksa mengeluarkan belanja berjuta-juta ringgit setiap tahun bagi membaiki kerosakan-kerosakan yang telah dilakukan.

Untuk menangani permasalahan ini, memerlukan kajian yang mendalam dan memerlukan kerjasama utuh daripada pelbagai pihak. Menurut artikel tersebut lagi, masalah ini perlu ditangani melalui pendidikan dan dengan cara memupuk nilai murni, tanggungjawab sosial dan kesedaran sivik. sebelum pemilihan kawasan kajian dibuat, pihak JPPPK telah mencadangkan agar satu kajian dibuat di PA Desa Rejang berikutan bilangan kes aduan yang diterima berkenaan kes vandalisme yang tinggi.

1.2 PENYATAAN MASALAH

Skop kajian yang telah diberikan kepada kumpulan 24 oleh pihak urusetia, Pusat Pembangunan Profesional (PPP) adalah Penyelenggaraan Perumahan Awam Di Kuala Lumpur. Namun demikian, kumpulan bertanggungjawab untuk memilih skop projek yang lebih khusus dan relevan. Oleh yang demikian, kumpulan kami menggunakan kaedah percambahan fikiran (*brainstorming*) untuk mengecilkan skop kajian dan pada masa yang sama mengenalpasti permasalahan kajian.

Terdapat beberapa permasalahan kajian dikenalpasti yang menjurus kepada penyelenggaraan iaitu seperti kes-kes vandalisme yang mana seterusnya membawa kepada kos penyelenggaraan yang tinggi, bahan tidak berkualiti, penyalahgunaan kemudahan dikalangan penduduk, penggunaan kemudahan melebihi kapasiti yang sepatutnya, jadual penyelenggaraan berkala yang tidak dipatuhi, kejadian bencana alam, kontraktor yang tidak berwibawa dan faktor *wear & tear*.

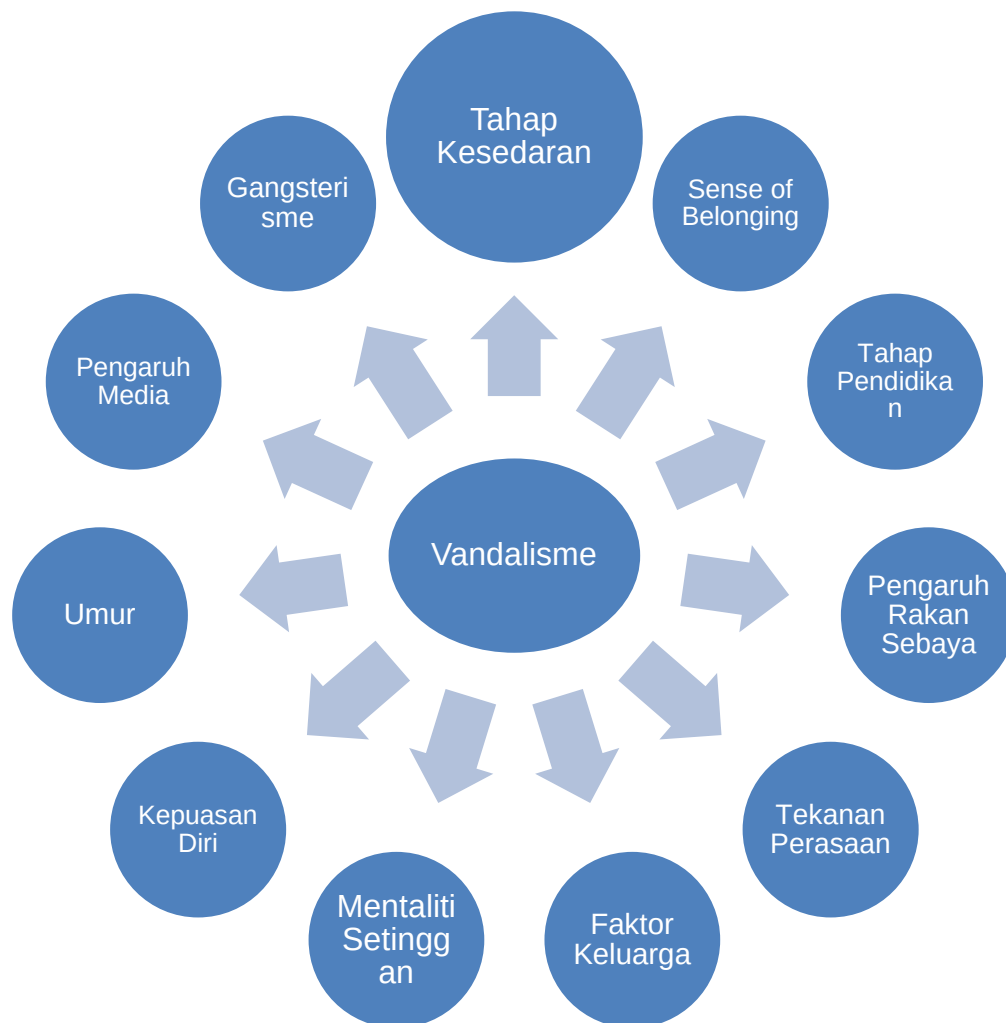

Sumber : Slaid Pembentangan Kumpulan 24

Dalam kelapan-lapan permasalahan kajian yang dinyatakan, ahli kumpulan secara sebulat suara berpendapat vandalisme merupakan isu yang berada di luar kawalan pihak berwajib dan mampu mengakibatkan kos penyelenggaraan yang tinggi dan wajar dilaksanakan sebuah kaji selidik faktor kejadian ini berlaku dan persepi penghuni terhadap permasalahan ini. Di samping itu kajian ini membolehkan para penghuni memberikan pandangan berkenaan cadangan penambahbaikan kepada sistem kawalan sedia ada dan sebagainya. Kumpulan telah membuat sesi perbincangan bersama wakil daripada JPPPK, DBKL berkenaan skop kajian dan beliau bersetuju.

Setelah itu, kami menggunakan kaedah pemetaan minda (*mind mapping*) untuk menimbulkan persoalan-persoalan daripada permasalahan kajian yang telah dipilih, iaitu perbuatan vandalisme. Antara faktor-faktor utama yang dikenalpasti ialah tahap kesedaran di kalangan penghuni, kurangnya perasaan empunya terhadap kemudahan-kemudahan yang disediakan (*sense of belonging*), tahap pendidikan, pengaruh rakan sebaya, tekanan

perasaan, faktor kepincangan keluarga, mentaliti kehidupan setinggan, kepuasan diri, umur, pengaruh media dan gengsterisme.

Sumber : Slaid Pembentangan Kumpulan 24

Seterusnya, kami menggunakan kaedah *force ranking* untuk memilih persoalan kajian yang paling sesuai untuk dibuat kajian. Satu aspek yang telah kami pilih dan persetujui ialah aspek tahap kesedaran dikalangan penduduk atau penghuni PA Desa Rejang. Berikutan kekangan masa, ahli kumpulan membuat keputusan untuk meneruskan kajian dengan mengambil kira satu persoalan sahaja. Kumpulan juga dimaklumkan oleh Tuan Yusman bin Haiti, Penolong Pengarah, Unit Pentadbiran dan Tuan Che Mat Nawi bin Mat Daud, Jurutera, Unit Penyelenggaraan DBKL bahawa aspek kesedaran di kalangan penghuni sememangnya belum pernah dibuat kajian sebelum. Adalah baik sekiranya kajian seumpamanya dapat dilaksanakan.

Maka persoalan kajian kumpulan yang telah dipersetujui adalah seperti berikut:

“Adakah Tahap Kesedaran Terhadap Gejala Vandalism Yang Rendah Mempengaruhi Kualiti Hidup Penduduk di PA Desa Rejang?”

1.3 MATLAMAT DAN OBJEKTIF KAJIAN

Matlamat utama kajian ini adalah untuk mengkaji sejauh mana tahap kesedaran terhadap gejala vandalisme yang berlaku di PA Desa Rejang. Kajian ini untuk melihat sejauh mana gejala ini memberi kesan kepada kualiti kehidupan para penghuni yang terlibat. Manakala objektif kajian ini adalah seperti berikut:

- i. Mengenalpasti sama ada tahap kesedaran terhadap gejala vandalisme mempengaruhi kualiti hidup penduduk di PA Desa Rejang
- ii. Mengukur tahap kesedaran penduduk PA terhadap gejala vandalisme
- iii. Mengenalpasti sama ada kos penyelenggaraan yang tinggi mempengaruhi kualiti hidup penduduk di PA Desa Rejang

1.4 SKOP KAJIAN

Kajian kumpulan ini fokus khusus kepada kajian kuantitatif di mana untuk mendapatkan maklumbalas daripada para penghuni yang terpilih berkenaan persoalan bahawa tahap kesedaran kepada gejala vandalisme yang rendah akan mempengaruhi kualiti hidup penghuni di lokasi yang telah dipilih iaitu PA Desa Rejang yang terletak di bawah Zon IV kendalian DBKL. Kumpulan juga mendapatkan maklumbalas dan pandangan daripada persatuan penduduk serta kakitangan DBKL yang bertugas di PA Desa Rejang.

1.5 KEPENTINGAN KAJIAN

Kajian ini adalah penting dalam membantu pihak DBKL khususnya Unit Penyelenggaraan, JPPPK, DBKL dalam mengenalpasti punca atau faktor yang membawa kepada vandalisme serta cadangan penambahbaikan atau pengesyoran yang boleh dilaksanakan oleh DBKL khususnya bagi punca yang berkaitan faktor manusia. Sekiranya penambahbaikan dapat dilaksanakan, ianya sebagai salah satu usaha mengurangkan perbelanjaan penyelenggaraan akibat tindakan vandalisme yang telah merosakkan kemudahan awam yang ada di PA Desa Rejang.

1.6 METODOLOGI KAJIAN

Sumber data yang digunapakai dalam pelaksanaan kajian diperolehi melalui dua sumber utama iaitu data primer dan sekunder. Data primer diperolehi melalui kaedah pengedaran borang soal selidik yang telah disediakan serta perolehan data statistik perumahan daripada pihak pengurusan Zon IV, DBKL. Manakala sumber sata sekunder pula sebagai contoh ialah data berkenaan statistik kos yang dibelanjakan dalam aspek penyelenggaraan PA Desa Rejang antara tahun 2010 sehingga 2012 dari Unit Akaun, DBKL. Maklumat-maklumat sekunder lain diperolehi dari kertas kerja, artikel, buku prosiding, buku rujukan ilmiah, akhbar, jurnal, keratan akhbar-akhbar tempatan; dan agensi-agensi yang berkaitan dengan vandalism.

Jumlah borang soal selidik yang disediakan ialah sebanyak 275 iaitu sebanyak 0.25 peratus daripada jumlah populasi keseluruhan. Setelah borang soal selidik diperolehi semula, analisa dibuat menggunakan kaedah *Cronbach's Alpha* bagi menentukan kebolehpercayaan sesuatu konstruk di dalam sesi soal selidik yang dilakukan serta perkaitan kesedaran terhadap perbuatan vandalisme dan kesannya kepada kualiti hidup masyarakat di kawasan tersebut. Salinan borang soal selidik seperti di lampiran.

1.7 SUSUNATUR BAB

a) Bab Satu : Pengenalan

Bab Satu ini merupakan pengenalan kepada kajian yang telah dijalankan serta perkara-perkara asas sebelum sesuatu kajian itu diteruskan seperti objektif kajian, skop kajian, metodologi kajian dan kepentingan kajian. Bab Satu memberi penjelasan kepada latar belakang kajian secara keseluruhan dan umum.

b) Bab Dua : Sorotan Literatur

Bab Dua pula merupakan kajian secara teori dengan mengambil dan mengumpul maklumat dari sumber-sumber seperti artikel jurnal, article suratkhbar dan majalah, dokumen kerajaan, kertas kajian serta internet.

c) Bab Tiga : Kajian Kes

Kajian Kes menjurus kepada pelaksanaan kajian ini di tempat yang telah dipilih iaitu di perumahan awam Desa Rejang. Bagi mendapatkan hasil yang diharapkan kami telah berada disana selama 2 hari bagi mengumpul maklumat melalui kaji selidik yang dijalankan. Pelbagai kaedah digunakan seperti lawatan dari pintu ke pintu, perbincangan bersama pegawai DBKL dan juga perbincangan di premis-premis gunasama di kawasan perumahan tersebut.

d) Bab Empat: Analisa Kajian

Dalam Bab Empat, maklumat yang dikumpulkan kemudiannya dianalisa. Kami menggunakan sistem SPSS, sebagai kaedah untuk tujuan analisa ini.

e) Bab 5: Kesimpulan dan cadangan

Di akhir laporan ini, kumpulan telah mengemukakan kesimpulan yang dapat dibuat hasil daripada kajian yang dijalankan. Kajian ini juga memungkinan beberapa cadangan penambahbaikan bagi mencari jalan penyelesaian kepada masalah yang dikaji. Disebabkan faktor masa kami juga mencadangkan beberapa cadangan penyelidikan selanjutnya.

BAB 2

SOROTAN LITERATUR

2.1 PENGENALAN

Bandar Kuala Lumpur kini merupakan sebuah bandar yang sedang berkembang pesat dengan pembangunan kawasan sekitar. Banyak peluang pekerjaan, asas kepada kemudahan awam, akses kepada sistem pengangkutan yang sistematik, akses kepada pendidikan dan keperluan-keperluan asas yang lain. Menurut Laporan Kiraan Permulaan, Banci Penduduk dan Perumahan Malaysia, 2010 oleh Jabatan Perangkaan Malaysia, jumlah populasi di Kuala Lumpur ialah seramai 1,627,172 orang di mana seramai 824,600 lelaki manakala 802,572 adalah wanita berbanding jumlah populasi keseluruhan Malaysia iaitu seramai 27,565,821 orang.

Berikutan saiz populasi yang tinggi, antara kemudahan asas yang penting ialah perumahan. Persoalannya, apakah yang dimaksudkan dengan kemudahan asas atau keperluan asas? Menurut kajian yang dilakukan oleh *Regional Institute of Higher Education and Development* bertajuk *Housing As A Basic Need* (1982), "Keperluan asas" merujuk kepada pendekatan pembangunan yang pertama mendapat pengiktirafan antarabangsa pada tahun 1976, apabila Konsep Keperluan Asas telah diterima oleh Persidangan Pejabat Buruh Antarabangsa (ILO). Kajian telah dibuat berdasarkan tahap kepuasan ke atas keperluan asas di kalangan golongan miskin dan tidak berkemampuan.

Kesimpulan daripada kajian tersebut ialah keperluan asas dibahagikan kepada dua kategori iaitu yang pertama keperluan asas merangkumi keperluan minimum untuk kehidupan seharian iaitu makanan yang mencukupi, tempat berteduh atau rumah dan pakaian serta peralatan rumah yang tertentu dan perabot. Manakala bagi kategori kedua pula, keperluan

asas merangkumi perkhidmatan-perkhidmatan penting yang disediakan untuk kegunaan komuniti setempat iaitu air terawat yang bersih, sanitasi, pengangkutan awam, kesihatan dan akses kemudahan pendidikan.

Ini menunjukkan bahawa keperluan tempat tinggal sememangnya amat penting dalam kehidupan seharian. Penulis juga berpendapat keperluan perumahan amat tinggi di Asia Tenggara. Pertumbuhan pesat penduduk yang berterusan, perkembangan aktiviti perindustrian dan pambandaran telah membawa masuk sebilangan besar penduduk luar bandar ke bandar-bandar. Oleh itu, memenuhi keperluan perumahan untuk golongan berpendapatan rendah adalah objektif utama pembangunan sosial negara di negara-negara rantau Asia Tenggara.

Kajian tersebut juga memberikan gambaran berkenaan sektor perumahan di negara-negara jiran kita iaitu Indonesia dan Singapura. Sebagai contoh, di Indonesia, dianggarkan keperluan perumahan mencecah 1 juta unit untuk dibina dalam tempoh 50 tahun akan datang bagi memenuhi keperluan negara tersebut. Berlainan pula dengan negara Singapura, sejak tahun 1960 lagi, pihak berkuasa tempatan telah menggunapakai polisi yang menekankan perumahan yang berkualiti untuk golongan yang berpendapatan rendah melalui pemberian subsidi. Hasilnya, penulis berpendapat Singapura tidak mengalami masalah kekurangan kemudahan perumahan yang kritikal. Ini bukan sahaja merangsang ekonomi negara republik itu malah menyumbang ke arah kestabilan politik dan sosial.

2.2 SUMBER LITERATUR

Kajian ini menjurus kepada aspek penyelenggaraan di perumahan-perumahan awam di bawah kelolaan Dewan Bandaraya Kuala Lumpur (DBKL). Namun sebelum itu, apakah yang dimaksudkan dengan perumahan awam, apakah kriteria yang berkaitan dan sejarah perumahan awam itu sendiri. Bagi konteks dalam negara, menurut sumber daripada Akta 171, Akta Kerajaan Tempatan 1976 P.U.(A) 468 - Undang-Undang Kecil Perumahan Awam (Wilayah Persekutuan Kuala Lumpur) tahun 2000, perumahan awam bermaksud sesuatu bangunan yang didirikan oleh Dato Bandar untuk disewakan kepada orang awam.

2.2.1 Sejarah Kewujudan Setinggalan dan Perumahan Awam

Sedikit mengenai sejarah perumahan awam di Malaysia, sejarah perumahan awam bermula sejak dari Dasar Ekonomi Baru (DEB) lagi. Selain DEB, strategi pembangunan bandar juga diterapkan dalam Dasar Pembangunan Nasional (DPN) yang telah menumpukan kepada pembangunan program pembangunan dan penyediaan tapak industri di kawasan pembangunan yang baru (Mohd Razali Agus, 2001). Penulis berpandangan penumpuan ini adalah selaras dengan penggalakan perpindahan penduduk desa ke bandar bagi mempercepatkan lagi proses pembandaran di negara kita. Dalam proses pembandaran ini, peningkatan penduduk di kawasan bandar pada tahun 1970an dan 1980an telah menunjukkan usaha kerajaan menggalakkan penduduk daripada kawasan luar bandar menyertai kegiatan ekonomi bandar dan seterusnya meningkat kualiti hidup.

Oleh yang demikian, apa yang dapat dilihat ialah peningkatan penghijrahan penduduk dari kawasan luar bandar. 70 peratus daripada golongan tersebut terdiri daripada golongan belia. Ini sudah tentunya akan mengakibatkan peningkatan keperluan kemudahan perumahan dan kediaman yang selesa. Pentadbiran pusat bandar telah berusaha untuk menyediakan kemudahan ini

bagi memenuhi kehendak yang semakin meningkat. Fenomena ini dapat dilihat selepas DEB diperkenalkan (Mohd Razali Agus, 2001).

Sewaktu DEB diperkenalkan pada tahun 1971, sektor awam telah diberikan peranan yang lebih besar dalam memastikan segala keperluan rakyat dipenuhi. Sepertimana kita sedia maklum, objektif utama DEB adalah untuk mewujudkan perpaduan nasional menerusi pembasmian kemiskinan dan penyusunan semula masyarakat menerusi penghapusan pengenalan kaum mengikut kegiatan ekonomi dan lokasi geografi. Strategi utama DEB ialah program-program pembangunan bandar dan perumahan yang memastikan penyertaan aktif kaum Melayu. Pada ketika itu Kerajaan Malaysia menggalakkan kaum Melayu berpindah ke pusat bandar sebagai sebahagian daripada strategi DEB untuk mengubah corak populasi bandar yang kebanyakannya didominasi oleh kaum Cina (Razali Agus, 2001). Kesan pembandaran dan pengindustrian yang begitu pesat telah menimbulkan masalah-masalah perumahan yang amat meruncing di bandar-bandar utama. Kalau ada unit-unit perumahan yang terjual, faktor ketidakmampuan sering menghalang pemilikan rumah di kalangan kaum Melayu.

Permasalahan ini lebih dirasakan oleh penduduk Melayu desa yang baru berhijrah bukan sahaja cuba mencari pekerjaan yang sesuai dengan kelayakan akademik dan kemahiran mereka malahan terpaksa pula mencari tempat perlindungan mengikut kemampuan. Aspek kemampuan ini juga secara tidak langsung merupakan kesan yang besar kerana majoriti penghijrah di kalangan orang Melayu kurang mampu untuk membeli seunit rumah kos rendah walaupun pada awal tahun 1970 an harganya tidak melebihi RM 25,000 seunit (Razali Agus, 2001). Masalah untuk membayar wang pendahuluan dan pinjaman kewangan perumahan juga timbul jika pembeli rumah tersebut tidak mempunyai pekerjaan tetap. Sukar bagi pemaju perumahan untuk menjual rumah kepada pembeli yang tidak mempunyai sumber kewangan yang mencukupi. Bagi mereka yang kurang mamupu, keadaan mendesak memaksa mereka menyewa atau membina rumah tanpa izin.

Keadaan meruncing ini telah menyebabkan munculnya beberapa penempatan baru setinggan yang diduduki oleh penduduk Melayu dan India. Ini merupakan tambahan kepada penduduk setinggan Cina yang lebih awal muncul sejak zaman darurat (1948-1960). Zaman darurat telah mencetuskan pertumbuhan poal-pola penempatan baru apabila kira-kira 600 penempatan baru yang dikenali sebagai “kampung baru” muncul di bandar-bandar besar. Fenomena setinggan dan kemunculan perumahan awam kos rendah pada peringkat awal DEB lebih ketara di bandar raya Kuala Lumpur berbanding bandar-bandar lain. Pada tahun 1970an, dasar pembangunan perumahan awam mula dilaksanakan untuk menampung keperluan penduduk. Oleh kerana majoriti daripada isi rumah Melayu berpendapatan purata kurang RM300 sebulan, maka hanya rumah kos rendah yang boleh ditawarkan oleh pemaju perumahan. Pada peringkat awal, beberapa projek pembangunan perumahan di bandar raya Kuala Lumpur telah dilaksanakan untuk menampung keperluan setinggan yang terpaksa dipindahkan akibat kejadian kebakaran besar atau banjir.

Dasar berkaitan perumahan negara mengalami perubahan yang ketara pada pertengahan tahun 1980an berikutan fenomena kemelesetan ekonomi dunia. Justeru, bagi mengatasi masalah perumahan, kerajaan telah memperkenalkan konsep penswastan perumahan dan juga memperkukuh usaha sama antara sektor awam dan sektor swasta. Bagi memastikan rakyat Malaysia mendapat kemudahan perumahan, Kerajaan Persekutuan dan Kerajaan Negeri telah memberikan penumpuan yang khusus kepada usaha-usaha untuk meningkatkan pembinaan rumah yang paling sesuai dan mampu dimiliki atau disewa oleh warga negara Malaysia yang berpendapatan rendah dan sederhana.

Mohd Razali Agus melalui kertas kajiannya bertajuk Perumahan Awam Di Malaysia: Dasar dan Amalan juga berpandangan Dasar Perumahan yang hanya mementingkan aspek ekonomi dan kewangan tidak dapat menyelesaikan kepincangan sosial dan jurang perbezaan sosial yang semakin luas. Beliau berpandangan sedemikian berikutan pemerhatian beliau

ketika negara mengalami kegawatan ekonomi akibat kajatuhan mata wang baht pada tahun 1997. Pada ketika itu, dapat dilihat kerakusan pemaju perumahan swasta serta kelemahan di pihak agensi-agensi Kerajaan dalam memberi pertimbangan dan kelulusan, ini seterusnya memberi kesan jangka masa panjang di mana hanya golongan tertentu menerima faedah. Manakala golongan berpendapatan rendah masih tidak menerima faedah.

Kajian yang dijalankan oleh Razali Agus (2001) bertumpu kepada pusat bandar Kuala Lumpur kerana ianya merupakan kawasan perbandaran yang paling pesat sekali di Malaysia. Dalam tahun 1970, terdapat 103,370 setinggan di Kuala Lumpur. Jumlah itu meningkat kepada 236,101 pada tahun 1980, namun berkurangan kepada 234,693 dalam tahun 1990. Komposisi penduduk setinggan menunjukkan peningkatan jumlah setinggan Melayu daripada 20 peratus dalam tahun 1970 kepada 30 peratus dalam tahun 1980 dan 30.7 peratus dalam tahun 1990. Jadual di bawah menunjukkan purata pendapatan di kalangan penduduk setinggan Melayu.

Pendapatan	1983	1993
> RM 1,000	1.1	49.7
RM 701 – RM 1,000	3.5	17.7
RM 501 – RM 700	9.3	10.6
RM 301 – RM 500	42.7	10.5
< RM300	43.5	12.1
Purata pendapatan	RM 397.26	RM 1,343

Sumber: Mohd Razali Agus (2001)

Jadual 1: Pendapatan Bulanan Setinggan Dalam Tahun 1983 dan 1993

Razali Agus membincangkan bahawa sepanjang dua dekad pelaksanaan DEB, penduduk setinggan Melayu telah menunjukkan peningkatan purata pendapatan daripada RM194 dalam tahun 1972 kepada kira-kira RM400 dalam tahun 1983 dan RM1,343 dalam tahun 1993. Daripada data-data yang boleh dipercayai menunjukkan kebenaran bahawa penempatan setinggan ini tidaklah terlalu buruk dari segi kemudahan kesihatan dan sosial mereka

(Mohd Razali Agus, 1985). Walaupun status penempatan setinggan ini tidak sah, sejak pertengahan tahun 1980 an kerajaan telah bertolak ansur terhadap setinggan-setinggan dan penempatan setinggan.

2.2.2 Program Penempatan Semula Setinggan Oleh DBKL

Memandangkan bilangan penempatan setinggan yang meningkat, DBKL telah mengusahakan program penempatan semula untuk mengurangkan kesesakan penempatan-penempatan ini. Pembangunan semula kawasan setinggan di bawah program penswastan telah dilaksanakan oleh DBKL sejak penggal kedua Rancangan Malaysia Keempat (RMKe-4). Sejumlah 21 projek di bawah program ini dengan keluasan kira-kira 1500 hektar dan jumlah rumah setinggan yang terlibat adalah kira-kira 10,000 unit (Razali Agus, 2001). Antara tahun 1978 dan 1988, DBKL telah menempatkan semula kira-kira 45,606 setinggan ke Rumah Panjang (*Transit House*) dan kemudiannya ke perumahan awam kos rendah.

Jangka masa	Kumpulan Etnik			Flat	Rumah Panjang	Jumlah (unit)
	Melayu	Cina	India			
1975-1980	735	695	131	1055	506	1561
1981-1985	3964	1892	1533	5591	1803	7394
1986-1990	1457	1530	509	2370	1126	3496
Jumlah	6156	4117	2173	9016	3435	12451

Sumber: Mohd Razali Agus (2001)

Jadual 2: penempatan semula setinggan ke flat-flat dan rumah panjang di Kuala Lumpur, 1975-1990

Menurut DBKL, peruntukan kewangan bagi perumahan awam kos rendah di Malaysia adalah tidak mencukupi. Dalam Rancangan Malaysia Keenam (1991-1995), DBKL telah merancang untuk membina sebanyak 30,396 unit perumahan kos rendah yang menelan belanja RM703 juta. Walau

bagaimanapun, hanya RM79.35 juta sahaja yang diluluskan oleh Kerajaan Persekutuan. Oleh itu, hanya 4,424 unit sahaja yang dapat dibina oleh DBKL dalam jangka masa 1991-1995 (Razali Agus, 2001).

Adalah menjadi dasar DBKL untuk menempatkan semula setinggan ke dalam estet perumahan yang terancang dengan mempunyai pelbagai kemudahan infrastruktur dan sosial yang diperlukan dalam kehidupan seharian. Namun tidak dinafikan jumlah rumah kos rendah masih tidak mencukupi. Penempatan semula ke kategori kediaman rumah panjang merupakan salah satu alternatif bagi setinggan yang terlibat dalam pembangunan semula kawasan penempatan mereka. Di antara tahun 1975 hingga 1990, kira-kira 12,451 keluarga setinggan telah ditempatkan semula ke flat-flat (9,016 unit) dan rumah panjang (3,435 unit) oleh DBKL.

Penempatan ke rumah panjang adalah kerana peruntukan kewangan yang tidak mencukupi untuk perumahan kos rendah dan kekurangan penglibatan sektor swasta untuk membangunkan penempatan baru kepada masyarakat setinggan, maka rumah transit (rumah panjang) akan menjadi fenomena sementara. Namun, sesetengah daripada mereka ini telah tinggal hampir dua dekad di rumah transit. Ini akan membentuk ketidakstabilan dan mendatangkan kesan buruk kepada keluarga setinggan yang menunggu untuk ditempatkan semula pada masa hadapan. Program perumahan awam yang berkesan tanpa campur tangan politik dapat memudahkan program menempatkan semula setinggan dan pada masa yang sama meningkatkan taraf kehidupan mereka.

Mengikut Akta Darurat (Kuasa-kuasa Perlu) tahun 1969, seperti dalam peraturan-peraturan perlu (pembersihan setinggan-setinggan, 1969), setinggan didefinisikan "apa-apa rumah, pondok, bangsal, gerai, sengkuap/tempat perteduhan, kurungan beratap atau apa-apa sambungan atau binaan yang bercantum kepada sesuatu bangunan atau binaan lain yang dibuat daripada apa jua bahan sebagai tempat kediaman atau lainnya yang sedia ada atau yang dalam binaan mengikut apa cara melainkan mengikut

pelan yang diluluskan oleh pihak berkuasa tempatan dan faktor di atas mana-mana tanah seperti tanah kerajaan, swasta atau sebagainya”.

2.2.3 Evolusi Perumahan Awam

Perumahan awam juga telah melalui evolusinya tersendiri seiring dengan kehendak semasa masyarakat Malaysia. Perubahan yang dapat dilihat adalah seperti di jadual berikut :

Tahun	Bilangan Bilik	Keluasan
1956 – 1981	1 bilik tidur	400 kps
1982 – 1996	2 bilik tidur	530 kps
1997 – 1998	2 bilik tidur	560 kps
1999 – kini	3 bilik tidur	650 kps

Sumber :Jabatan Pengurusan Perumahan Dan Pembangunan Komuniti, DBKL (2013),
Pengurusan Dan Penyelenggaraan Perumahan Awam Dan PPR

Jadual 3: Evolusi Perumahan Awam

Adalah jelas bahawa kemudahan perumahan awam ini ditambahbaik dari masa ke semasa bagi memenuhi kehendak semasa. Sebagai contoh, perumahan awam di Pekeliling, dahulunya jumlah bilik hanyalah sebuah sahaja, oleh kerana keperluan yang telah berubah, para penduduk telah dipindahkan ke Perumahan Awam Desa Rejang dengan mempunyai kemudahan tiga buah bilik.

2.2.4 Vandalisme

Penularan budaya vandalisme yang semakin berleluasa di Negara kita adalah sesuatu gejala atau perbuatan tidak boleh diterima oleh masyarakat bertamadun kerana ia bertentangan dengan moral dan akhlak serta ajaran agama. Perbuatan merosakkan harta benda awam atau lebih dikenali sebagai vandalisme kini dilihat semakin meruncing terutama dibandar besar di Negara

kita malah ia telah melarat ke bandar-bandar kecil dan juga kawasan pedalaman.

Aktiviti vandalisme yang mencemarkan ini begitu menyakitkan mata dan memalukan terutama kepada masyarakat luar seperti pelancong. Antara contoh vandalisme yang terdapat di Negara kita ialah perbuatan merosakkan telefon awam, tandas awam, peralatan permainan di taman rekreasi, menconteng dinding, membuang sampah merata-rata, mencuri kabel, mencuri besi termasuk kepala paip, meter air, penutup longkang dan pagar besi penghadang jalan.

Kamus Dewan Edisi Empat terbitan Dewan Bahasa dan Pustaka (DBP) mendefinisikan vandalisme sebagai perbuatan membinasakan atau merosakkan harta benda awam atau persendirian. Secara umumnya, vandalisme membawa maksud membuat sebarang perubahan seperti melukis, menanda, mengecat, menampal, merosakkan atau mengotorkan harta benda awam tanpa kebenaran pihak berkuasa. Sehubungan itu, perbuatan tidak beretika dan tidak bermoral ini perlu dikekang segera dan semua pihak hendaklah mencari jalan penyelesaian terbaik bagi mengatasi masalah sosial ini, apatah lagi aktiviti negatif ini membabitkan generasi muda termasuk pelajar. Pelajar adalah modal insan dan aset penting negara. Mereka tidak boleh dibiarkan terdedah dengan budaya negatif vandalisme yang merugikan dan mereka juga perlu dipantau dari semasa ke semasa agar menjauhi serta membencinya.

Kita biasa didedahkan dengan laporan kes vandalisme yang dilaporkan di dada-dada akhbar sebagai contoh yang berlaku di PA Desa Rejang di mana difahamkan paling kurang sekali dalam tempoh dua minggu masalah kerosakan lif itu akan berulang. Bagi penduduk di situ, isu lif rosak, terpaksa turun naik tangga bukanlah cerita baru, sebaliknya telah dihadapi sejak beberapa tahun lalu. Difahamkan antara sebab perkara sebegini seringkali berlaku berpunca daripada sikap segelintir kanak-kanak yang gemar bermain butang lif menyebabkan ia beroperasi tanpa henti sehingga akhirnya rosak. Sikap sesetengah penghuni dewasa yang kurang bertanggungjawab juga

didakwa menjadi punca. Antaranya ada di antara mereka yang membawa motosikal ke tingkat atas menggunakan lif juga menjadi punca kerosakan (Zaini Husin, Utusan Malaysia, 17 Jun 2010).

2.3 RUMUSAN

Adalah dapat dirumuskan bahawa perumahan awam telah wujud semenjak sekian lama lagi dan bertujuan untuk membantu golongan berpendapatan rendah ke sederhana untuk memiliki atau menyewa kediaman yang selesa dengan kemudahan awam yang mencukupi. Pelbagai usaha yang telah diambil oleh Kerajaan sejak dari pelaksanaan DEB lagi.

Kes vandalisme sememangnya amat membimbangkan. Pelbagai kes dilaporkan saban hari dan memerlukan perhatian serius daripada semua pihak. Maka kajian ini wajar dilaksanakan bagi menyelami permasalahan ini.

BAB 3

KAJIAN KES

3.1 PENGENALAN

Jabatan Pengurusan Perumahan dan Pembangunan Komuniti (JPPPK) merupakan jabatan yang diberi mandat dan tanggungjawab mengurus perumahan awam yang diletakkan di bawah kelolaan oleh DBKL. Antara tanggungjawab utama JPPPK ialah seperti berikut :

- i. Pendaftaran permohonan rumah sewa dan jual melalui Sistem Pendaftaran Terbuka (SPT)
- ii. Penawaran rumah dan urusan penyewaan
- iii. Uruskan penjualan rumah DBKL dan rumah kos rendah/sederhana oleh swasta
- iv. Menyelenggara perumahan awam
- v. Merancang, menyediakan dan melaksanakan program-program sosial/keagamaan dan lain-lain
- vi. Menjadi Perbadanan Pengurusan (MC) sementara bagi rumah jual DBKL sebelum Hakmilik Strata dikeluarkan

Tanggungjawab bagi penyelenggaraan perumahan awam merupakan suatu tanggungjawab yang besar di mana jumlah unit yang terkini ialah sebanyak 71,031 buah secara keseluruhan. Namun demikian, menurut sumber

daripada JPPPK, tanggungjawab penyelenggaraan ini terbahagi kepada dua kategori iaitu di bawah tanggungjawab DBKL dan penghuni sendiri.

Pembaikan dan Penyelenggaraan oleh Penghuni	Pembaikan dan Penyelenggaraan oleh DBKL
1. Cermin tingkap 2. Kepala paip 3. Injap penyekat paip 4. Pintu depan dan bilik 5. Kunci 6. Pintu tandas / bilik air 7. Pam tandas 8. Selak 9. Engsel 10. Saluran sinki / balkoni/ bilik air dan tandas 11. Saluran tandas tersumbat 12. Saluran sinki patah 13. Perangkap S / P di bawah sinki dapur / bilik mandi 14. Sinki bocor 15. Penutup lubang lantai balkoni / bilik air/ tandas 16. Papan rak dapur rosak 17. Lantai konkrit dapur rosak 18. Cermin pintu 19. Mangkuk tandas pecah (kecuali tanah mendap) 20. Mengecat unit 21. Gril pintu dan tingkap rosak	1. Kerosakan bumbung unit 2. Kakilima dan siarkaki 3. Saluran najis 4. Lurang-lurang najis (<i>manhole</i>) 5. Tandas tersumbat (tingkat 1 sahaja) 6. Siling bocor 7. Bumbung bocor 8. Struktur-struktur bangunan 9. Tangga dan susur tangan 10. Perangkap air dari outlet bilik mandi 11. Longkang 12. Tempat membuang sampah 13. Tangki air bekalan dan bebola tangki 14. Lif 15. Rumah pam 16. Meter eletrik 17. Lampu kakilima 18. Sistem dan alat pencegah kebakaran 19. Sistem pusat antena televisyen 20. Pendawaian elektrik luar unit 21. Lampu limpah dan lampu taman

Jadual 4: Senarai Kerja-Kerja Penyelenggaraan

Merujuk kepada populasi keseluruhan yang besar iaitu sebanyak 71,031 buah unit, sudah tentunya melibatkan kos penyelenggaraan yang tinggi. Sebagai contoh, DBKL telah memperuntukkan RM 86,188,800 pada tahun 2012 untuk menyelenggara keseluruhan 71,031 unit PA dan PPR di Kuala Lumpur. Kerja-kerja penyelenggaraan yang terlibat adalah seperti berikut ;

i. Kerja-kerja Awam

Melibatkan kerja-kerja membaiki unit-unit kosong, sistem bekalan air,

membaiki “*railing*”, tangki air, taman permainan kanak-kanak, sistem pembetulan dan najis, bumbung dan kerja-kerja naik taraf kawasan persekitaran.

ii. Kerja-kerja Mekanikal

Merangkumi sistem pam, sistem pili bomba, penyelenggaraan lif, alat-alat pencegah kebakaran, sistem “*Spiral Waste Bin*” dan sistem penyaman udara.

iii. Kerja-kerja Elektrikal

Merangkumi kerja-kerja pembekalan dan pembaikan bekalan serta pemasangan elektrik, janakuasa tunggu sedia, lampu kaki lima dan lain-lain.

iv. Kerja-kerja Pembersihan

Bagi kerja-kerja pembersihan di keseluruhan kawasan perumahan awam, DBKL telah memperuntukkan RM15,026,800 kepada 38 buah kontraktor pembersihan atau syarikat yang telah dilantik. Pecahan peruntukan adalah seperti berikut :

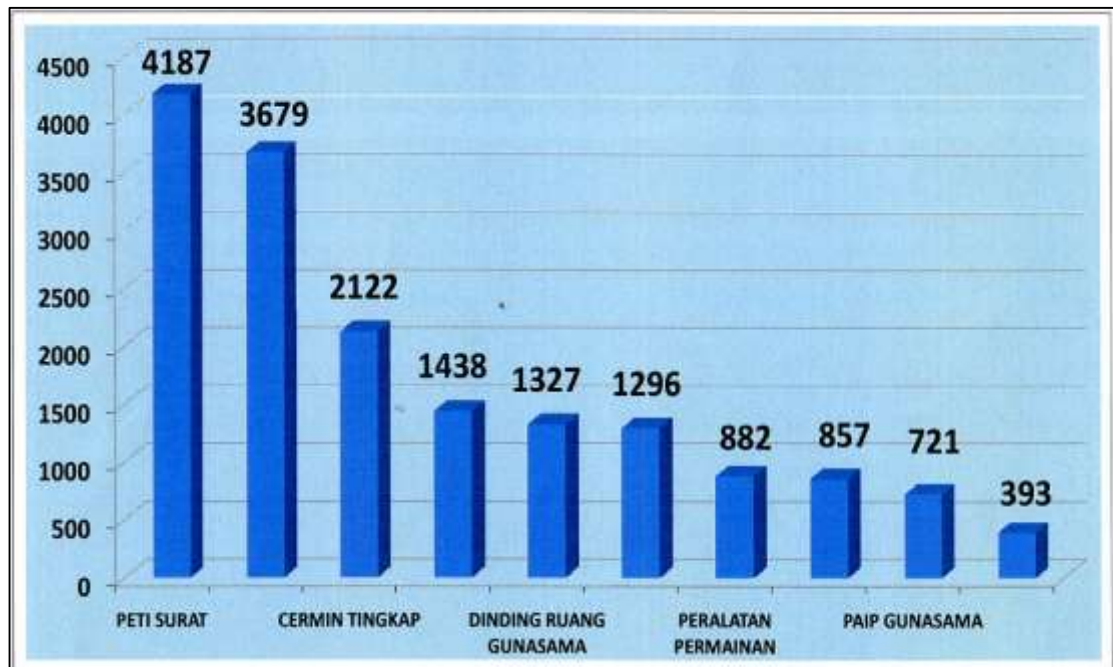
- a. RM 5,600,000.00 untuk Perumahan Awam
- b. RM 6,700,000.00 untuk rumah PPR

Vandalisme juga merupakan punca atau penyebab sesuatu penyelenggaraan dan pembaikan dibuat. Merujuk kepada Kamus Dewan Edisi Empat yang diterbitkan pada tahun 2007, vandalisme bermaksud perbuatan membinasakan atau merosakkan harta benda awam atau persendirian. Contoh-contoh kes perbuatan vandalisme yang dilaporkan adalah seperti berikut :

- i. menconteng dinding
- ii. merosakkan lif seperti mencabut butang
- iii. merosakkan dan mencuri kabel

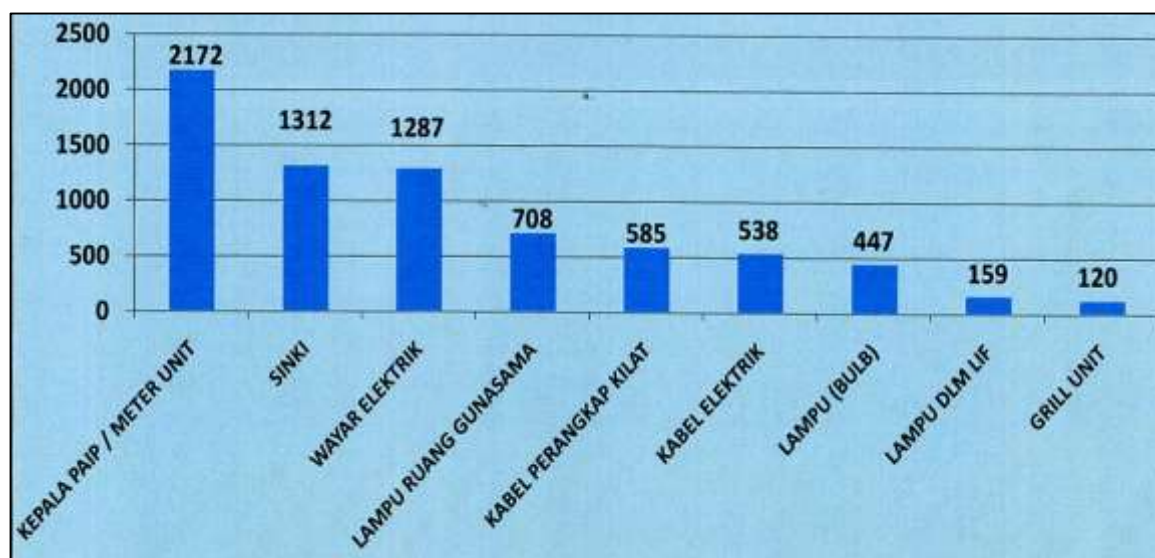
- iv. kabel lif, merosakkan pintu lif
- v. membuang najis sesuka hati di tempat-tempat awam
- vi. mencuri kabel pendawaian

Kerosakan yang paling biasa diperbaiki dan diselenggara ialah kerosakan lif. Secara keseluruhannya terdapat 425 buah lif di perumahan awam DBKL. Pihak DBKL memaklumkan bahawa kegiatan tidak bermoral ini telah menyebabkan jabatan atau Kerajaan terpaksa membelanjakan RM1.5 juta bagi tempoh 6 bulan pertama tahun ini sahaja. Berikut ialah statistik bagi tahun 2011 yang diperolehi daripada JPPPK ;

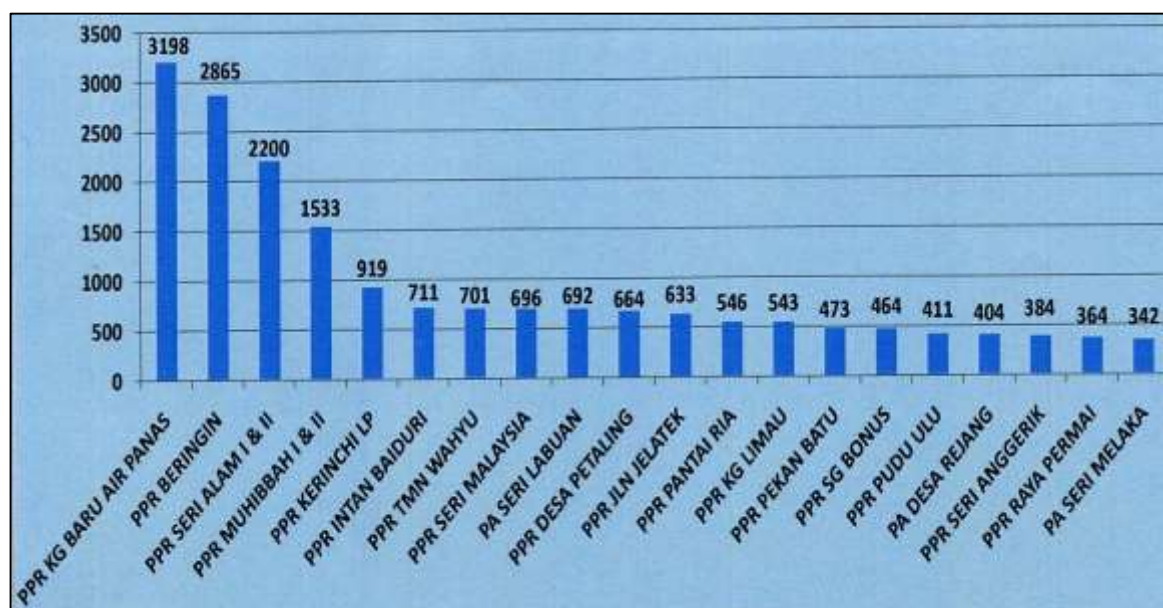
Sumber : Unit PentadbiranJPPPK, DBKL

Rajah 1: Statistik Kes Vandalisme bagi Tahun 2011

Sumber : Unit PentadbiranJPPPK, DBKL

Rajah 2: Statistik Kes-Kes Kecurian Bagi Tahun 2011

Sumber : Unit PentadbiranJPPPK, DBKL

Rajah 3: Statistik Kes Vandalisme Mengikut Perumahan Bagi Tahun 2011

3.2 LATAR BELAKANG

Bagi tujuan kajian, lokasi yang dipilih ialah PA Desa Rejang. PA Desa Rejang ini dibina di kawasan Parlimen Setiawangsa dan mula diduduki bermula 21 Jun 2005. Mempunyai keluasan kawasan sebanyak 20.38 ekar merangkumi sebanyak 12 buah blok kesemuanya. Secara keseluruhannya, PA Desa Rejang mempunyai 2791 unit kediaman merangkumi sebanyak 2,226 buah unit yang disewa dan sebanyak 565 buah unit yang telah dibeli oleh penghuni yang berkenaan. Menurut statistik, hanya terdapat 3 unit kosong atau tidak berpenghuni di PA Desa Rejang ini. Peta lokasi seperti berikut ;

Sumber : Google Map

Rajah 5: Peta Lokasi PA Desa Rejang

Perincian taburan responden atau penduduk mengikut adalah seperti berikut:

Jenis Kediaman	Bilangan Unit Kediaman	Bilangan penghuni			Jumlah
		Melayu	Cina	India	
Sewa	2,226	6,025	2,285	2,810	11,120
Beli	565	740	1,690	390	2,820
JUMLAH	2,791	7,292	3,384	1,274	22,610

Jadual 5: Komposisi penduduk PA Desa Rejang

Melihat kepada jadual tersebut, jumlah penduduk majoriti di PA Desa Rejang ialah bangsa melayu. Manakala bangsa Cina dan India masing-masing 15% dan 5.6% daripada jumlah penduduk keseluruhan. Sewa bulanan yang dikenakan ialah RM124.00 / bulan dan RM105.00 / bulan bagi penghuni Orang Kelainan Upaya (OKU). Manakala bagi penghuni yang memiliki unit tersebut, dikehendaki membayar RM48.00 / bulan bagi caj penyelenggaraan.

Pelbagai kemudahan disediakan di PA Desa Rejang antaranya ;

- i. Unit kedai
- ii. Pusat penjaja
- iii. Surau
- iv. Dewan serbaguna
- v. Tempat pembuangan sampah
- vi. Tempat letak motorsikal berbumbung
- vii. Tempat letak kereta
- viii. Telefon awam
- ix. Padang permainan kanak-kanak
- x. Wakaf
- xi. Pasar harian
- xii. Bilik bacaan
- xiii. Mini pejabat pos
- xiv. Tadika Sang Kancil (Jabatan Komuniti DBKL)
- xv. Klinik kesihatan
- xvi. Pejabat *Community Policing*
- xvii. Pejabat RELA
- xviii. Pejabat Persatuan Penduduk
- xix. Bilik komputer
- xx. Perpustakaan
- xxi. Unit OKU
- xxii. Unit Ibu Tunggal
- xxiii. Unit Warga Emas
- xxiv. Pejabat Rukun Tetangga

Merujuk kepada senarai di atas, PA Desa Rejang mempunyai kemudahan asas yang sangat mencukupi untuk memberi kemudahan dan keselesaan kepada penghuni-penghuninya. Namun hasil daripada pemerhatian awalan, berlaku banyak kejadian vandalisme terhadap kemudahan-kemudahan gunasama yang disediakan. Menurut makluman daripada wakil persatuan penduduk, gejala vandalisme di PA Desa Rejang amat membimbangkan. Antara kegiatan vandalisme yang sering berlaku ialah membawa motosikal menaiki lif, membuang sampah dari unit rumah di atas sehingga merosakkan struktur bumbung premis di bawah dan juga kenderaan, menconteng dinding dan pintu lif, mencuri penutup longkang dan sebagainya.

Bagi tujuan aduan kerosakan, PA Desa Rejang mempunyai dua buah Pejabat Kecil yang bertanggungjawab untuk ;

- i. Menerima aduan kerosakan dari penyewa dan melaporkan kepada juruteknik di Pejabat Zon IV
- ii. Mengawasi kebersihan kawasan dan kerja-kerja kontraktor pembersihan serta membuat penilaian kerja.
- iii. Melaporkan unit kosong dan menerima kemasukan penyewa baru
- iv. Menguatkuasakan perjanjian penyewaan iaitu melaporkan kes penyewa tanpa izin, tidak menetap, salahguna unit dan lain-lain
- v. Membuat pemantauan unit kediaman dan kedai secara bancian dari semasa ke semasa.

3.3 TAHAP PEMBANGUNAN DAN LAIN-LAIN

PA Desa Rejang siap dibina pada Mac 2005 dan mula diduduki pada Jun 2005. Pembinaan PA Desa Rejang, Setapak adalah bertujuan untuk

memindahkan penduduk-penduduk yang sebelum ini menetap di rumah pangsa Pekeliling yang akan dirobohkan dan dibangunkan semula oleh pihak kerajaan. Di samping itu, 12 blok rumah dengan ketinggian di antara 15 hingga 19 tingkat juga bertujuan untuk menampung permintaan rakyat yang menetap di Kuala Lumpur terhadap perumahan awam DBKL. Oleh yang demikian, penduduk 'asal' di PA Desa Rejang adalah terdiri daripada rakyat yang berpendapatan rendah dari program pemindahan rumah pangsa di Pekeliling dan Rumah Panjang Sementara di Setapak Jaya Baru.

Kesan daripada pembangunan RA Desa Rejang, rakyat yang berpendapatan rendah dapat menyewa di tempat yang lebih selesa dengan kadar sewa RM124 / bulan yang mana jumlah ini jauh lebih murah daripada kadar sewa sebenar di sekitar Kuala Lumpur dengan kemudahan yang setara. Ini berikutan setiap unit PA Desa Rejang mempunyai tiga (3) bilik tidur berbanding di Pekeliling yang hanya mempunyai satu (1) bilik sahaja. Selain daripada itu, PA Desa Rejang mempunyai kemudahan infrastruktur yang lengkap seperti medan selera, kedai runcit, pasar, padang permainan kanak-kanak tempat letak kereta dan lain-lain. Walau bagaimanapun, hasil daripada tinjauan awalan, isu yang memerlukan perhatian lanjut daripada pihak DBKL di PA Desa Rejang adalah gejala vandalisme dan kekurangan tempat letak kereta.

3.4 LATAR BELAKANG ISU

Isu vandalisme merupakan antara isu yang paling serius dihadapi oleh JPPPK, DBKL dari aspek penyelenggaraan perumahan awam di Kuala Lumpur. Berdasarkan maklum balas yang diperolehi daripada pihak DBKL, PA Desa Rejang merupakan antara PA yang mencatatkan kos penyelenggaraan tertinggi disebabkan oleh kes-kes vandalisme yang tinggi. Disebabkan itu juga, kajian kumpulan ini dicadangkan dibuat di kawasan PA tersebut.

Jadual 6 hingga 8 menunjukkan jumlah kos penyelenggaraan yang disebabkan oleh kes-kes vandalisme berbanding kos penyelenggaraan keseluruhan di PA Desa Rejang, Setapak bagi tahun 2010 sehingga 2012.

Tahun 2010 :

BIL	JENIS PENYELENGGARAAN	KESELURUHAN (RM)	VANDALISME (RM)	PERATUS (%)
1	Kerja-Kerja Awam	90,812.74	10,414.65	11.5
2	Kerja-kerja Mekanikal	261,383.78	9,694.30	3.8
3	Kerja-kerja Elektrikal	995,883.77	794,947.97	79.8
JUMLAH		1,348,080.29	815,056.92	

Tahun 2011 :

BIL	JENIS PENYELENGGARAAN	KESELURUHAN (RM)	VANDALISME (RM)	PERATUS (%)
1	Kerja-Kerja Awam	78,289.25	-	0
2	Kerja-kerja Mekanikal	615,122.00	88,900.00	14.5
3	Kerja-kerja Elektrikal	307,056.94	158,292.43	51.6
JUMLAH		1,000,468.19	247,192.43	

Tahun 2012 :

BIL	JENIS PENYELENGGARAAN	KESELURUHAN (RM)	VANDALISME (RM)	PERATUS (%)
1	Kerja-Kerja Awam	222,808.68	-	0
2	Kerja-kerja Mekanikal	822,210.00	383,810.00	46.7
3	Kerja-kerja Elektrikal	1,096,172.91	344,428.86	31.4
JUMLAH		2,141,191.59	728,238.86	

Berdasarkan kepada statistik perbandingan dari tahun 2010 hingga 2012, boleh dibuat kesimpulan awal bahawa kes vandalisme merupakan faktor penyumbang utama terhadap keseluruhan kos penyelenggaraan di PA Desa Rejang yang terpaksa ditanggung oleh DBKL. Antara kes-kes vandalisme oleh penduduk di PA Desa Rejang yang direkodkan adalah menyalahgunakan lif (membawa motosikal ke tingkat atas menggunakan lif) sehingga merosakkan struktur *lift pit*, merosakkan unit-unit kosong, mencuri wayar elektrik dan menconteng dinding bangunan. Kos penyelenggaraan lif lazimnya menelan belanja yang besar.

Sehubungan dengan itu, tujuan kajian ini dilakukan adalah bagi mengkaji hubungkait antara tahap kesedaran penduduk berhubung aktiviti vandalisme yang berlaku di PA Desa Rejang. Beberapa persoalan timbul berkaitan isu vandalisme dan tahap kesedaran penduduk iaitu:

- Adakah dengan adanya kesedaran awam dapat membendung gejala vandalisme daripada semakin menular dalam masyarakat di PA Desa Rejang?
- Apakah peranan pihak berkuasa dalam memupuk kesedaran awam serta *sense of belonging* di kalangan penduduk berhubung isu vandalisme?
- Bagaimanakah persatuan penduduk serta pihak rukun tetangga dapat memainkan peranan dalam menangani isu tersebut?
- Apakah faktor-faktor yang menyebabkan berlakunya gejala vandalisme di kawasan tersebut?

3.5 RUMUSAN

Berdasarkan kepada statistik dan maklumat-maklumat yang diperolehi daripada pihak JPPPK, DBKL mengenai gejala vandalisme, adalah dapat dirumuskan bahawa sememangnya pihak DBKL terpaksa mengeluarkan perbelanjaan yang tinggi dalam melaksanakan penyelenggaraan yang disebabkan oleh perbuatan vandalisme saban tahun. Oleh itu, kajian yang dijalankan berkenaan hubungkait antara tahap kesedaran penduduk terhadap

gejala vandalisme dengan kualiti hidup di PA Desa Rejang, Setapak adalah relevan. Dengan adanya kesedaran tersebut, adalah diharapkan faktor-faktor berlakunya vandalisme dapat diketahui dan apakah langkah-langkah yang wajar diambil bagi sekurang-kurangnya mengurangkan gejala vandalisme dan seterusnya akan dapat dibendung atau dihapuskan di masa akan datang.

BAB 4

ANALISA KAJIAN

4.1 PENGENALAN

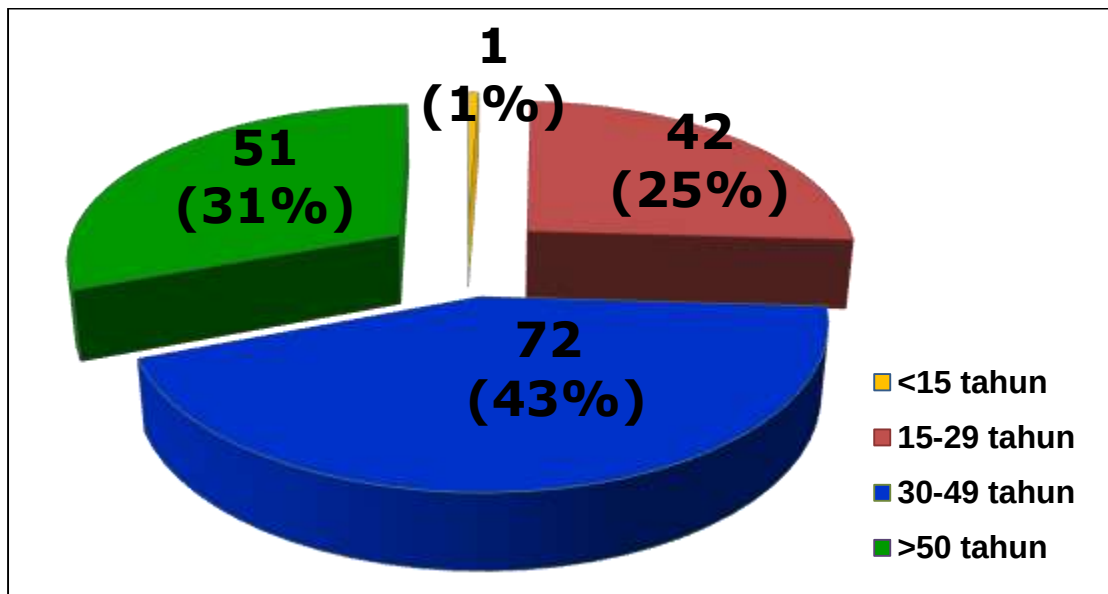
Satu soal selidik telah dijalankan ke atas penduduk-penduduk di kawasan PA Desa Rejang bagi menilai dan menentukan hubungkait antara tahap kesedaran terhadap gejala vandalisme dengan kualiti hidup penduduk di kawasan perumahan tersebut. Soal selidik ini dikemukakan bertujuan untuk mendapatkan persepsi daripada responden berkenaan perkaitan di antara tahap kesedaran sivik di kalangan penduduk di kawasan perumahan tersebut terhadap kegiatan merosakkan harta benda awam atau gejala vandalisme yang berlaku secara berleluasa kepada kemudahan-kemudahan gunasama di kawasan perumahan itu.

Daripada sebanyak 275 borang soal selidik yang disediakan, sebanyak 166 borang soal selidik telah berjaya diedarkan dan telah dijawab oleh para responden yang sudi meluangkan masa menjawab soal selidik tersebut. Bab keempat ini akan menerangkan secara lebih lanjut dan terperinci mengenai analisa daripada data-data dan maklumbalas yang telah diperolehi.

4.2 DEMOGRAFI RESPONDEN

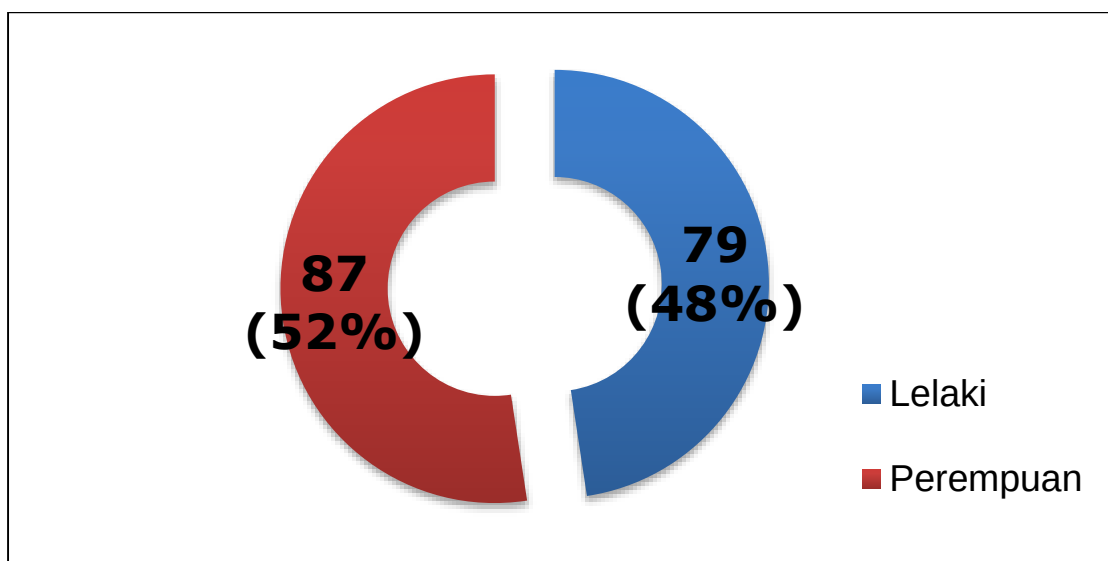
Bagi tujuan analisa demografi responden, item pertama yang dianalisis ialah julat umur responden yang telah mengambil bahagian dalam soal selidik. Didapati julat umur di antara 30 hingga 49 tahun merupakan responden yang paling ramai iaitu seramai 72 orang, bersamaan dengan 43.4 peratus diikuti responden dengan julat umur yang melebihi 50 tahun seramai 51 orang dengan peratusan 30.7 peratus. Seterusnya ialah responden dengan julat umur di antara 15 hingga 29 tahun yang berjumlah 42 orang dengan peratusan sebanyak 25.3 peratus dan akhir sekali ialah seorang responden

yang berumur kurang dari 15 tahun bersamaan dengan peratusan sebanyak 0.6 peratus.

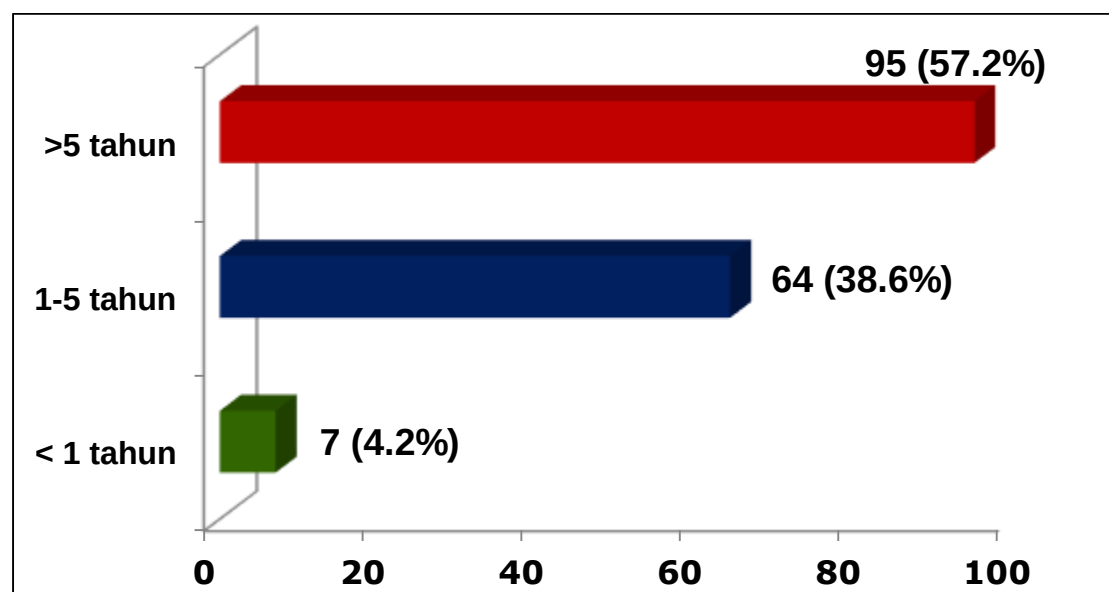
Sumber : Slaid Pembentangan Kumpulan 24

Seterusnya dari aspek jantina para responden yang mengambil bahagian. Daripada keseluruhan jumlah responden seramai 166 orang, seramai 79 orang merupakan responden lelaki (47.6 peratus) manakala seramai 87 orang responden merupakan wanita (52.4 peratus).

Sumber : Slaid Pembentangan Kumpulan 24

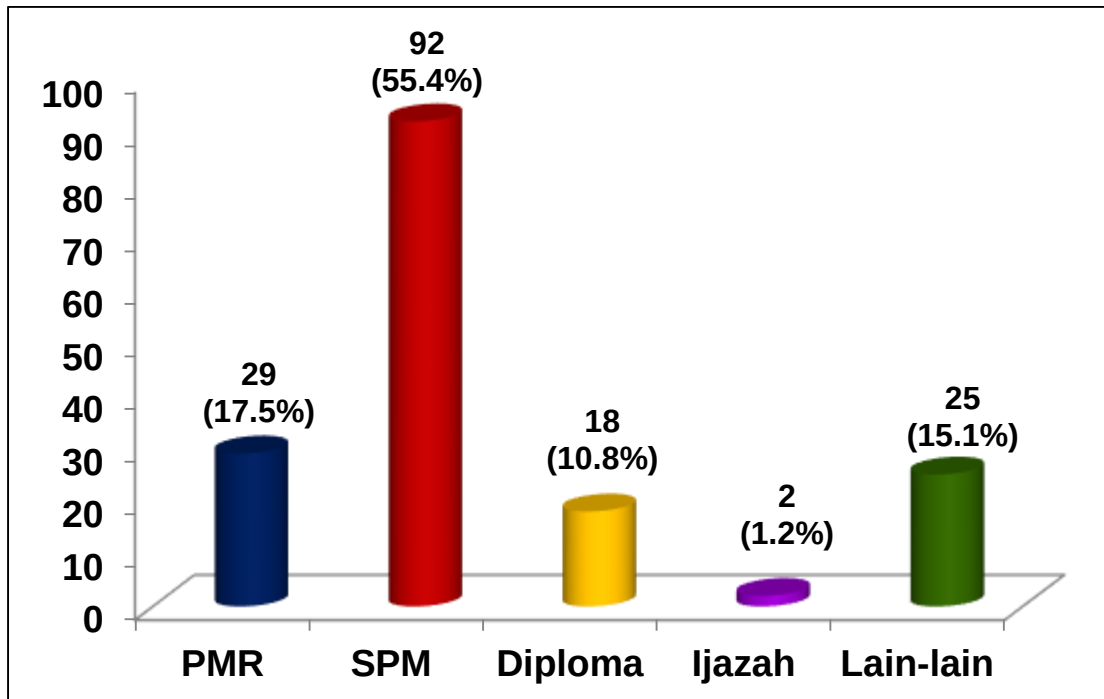
Analisis seterusnya melibatkan kategori responden mengikut tempoh menghuni atau menduduki PA Desa Rejang. Hasil daripada maklumbalas yang diterima, bilangan paling ramai melibatkan kategori lima (5) tahun ke atas atau lebih iaitu seramai 95 orang bersamaan dengan 57.2 peratus. Ini diikuti dengan responden yang telah tinggal dalam lingkungan satu (1) hingga lima (5) tahun iaitu seramai 64 orang atau bersamaan dengan 38.6 peratus. Seterusnya responden yang telah menghuni dalam tempoh kurang dari setahun iaitu seramai tujuh orang (4.2 peratus).

Sumber : Slaid Pembentangan Kumpulan 24

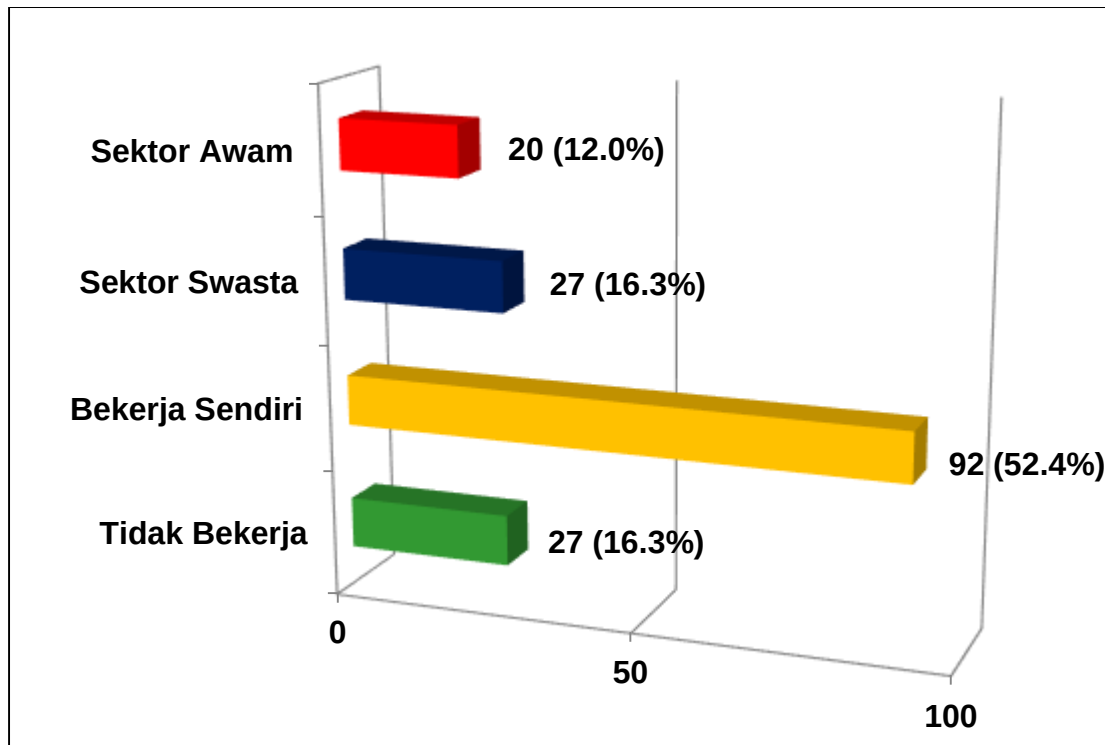
Seterusnya ialah penilaian dan analisis terhadap tahap pendidikan atau latar belakang pendidikan. Sebahagian besar responden berpendidikan Sijil Pelajaran Malaysia (SPM) iaitu seramai 92 orang iaitu bersamaan 55.4 peratus. Ini diikuti dengan peringkat Penilaian Menengah Rendah (PMR) seramai 29 orang iaitu bersamaan dengan 17.5 peratus. Manakala kategori seterusnya ialah tahap pendidikan sehingga tamat tahun enam atau memiliki sijil-sijil kemahiran seramai 25 orang iaitu bersamaan 15.1 peratus. Seterusnya ialah mereka yang mempunyai pendidikan peringkat tertiar iaitu

seramai 20 orang bersamaan dengan 12 peratus. Daripada jumlah ini, seramai 18 orang mempunyai pendidikan peringkat diploma dan 2 orang peringkat ijazah sarjana muda.

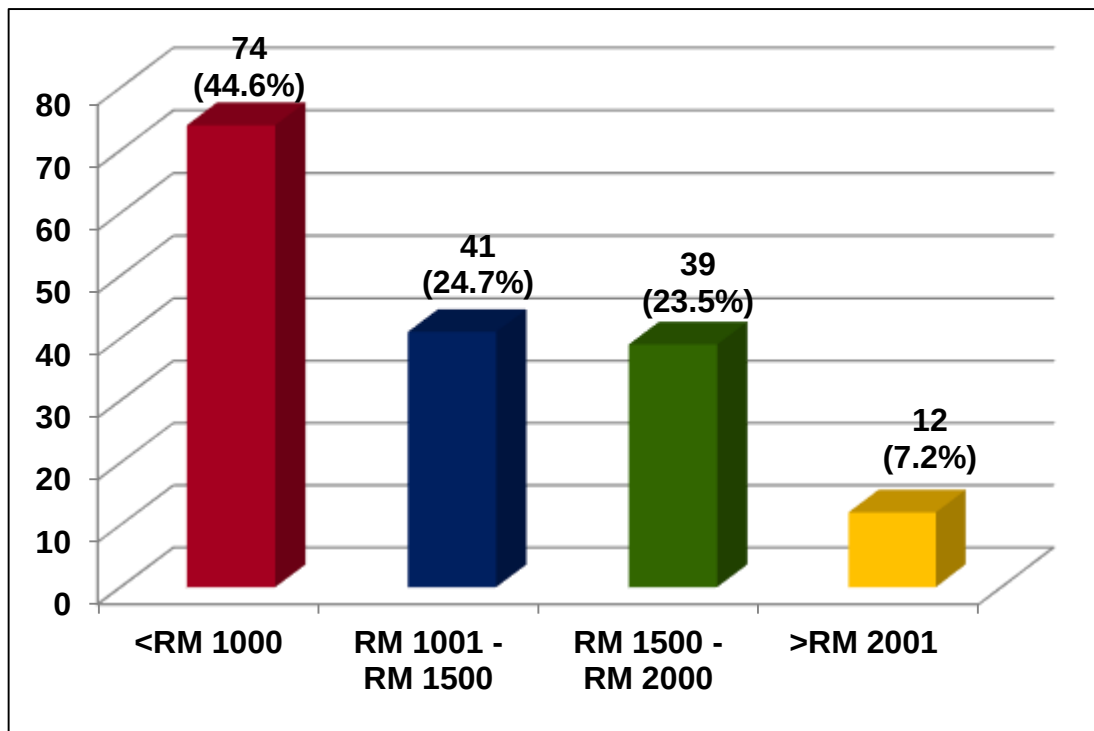
Sumber : Slaid Pembentangan Kumpulan 24

Seterusnya ialah analisa melibatkan kategori pekerjaan para responden. Didapati sebahagian besar daripada mereka bekerja sendiri dan tidak mempunyai pendapatan yang tetap. Mereka menjalankan perniagaan sama ada di sekitar kawasan perumahan mahupun di kawasan lain. Responden yang bekerja sendiri ialah seramai 92 orang iaitu bersamaan dengan 55.4 peratus. Manakala responden yang bekerja di sektor swasta pula ialah seramai 27 orang bersamaan dengan 16.3 peratus dan seterusnya mereka yang bekerja dengan sektor Kerajaan seramai 20 orang iaitu bersamaan dengan 12 peratus. Responden yang tidak bekerja pula ialah seramai 27 orang iaitu bersamaan dengan 16.3 peratus. Mereka ini kebanyakannya ialah surirumah sepenuh masa.

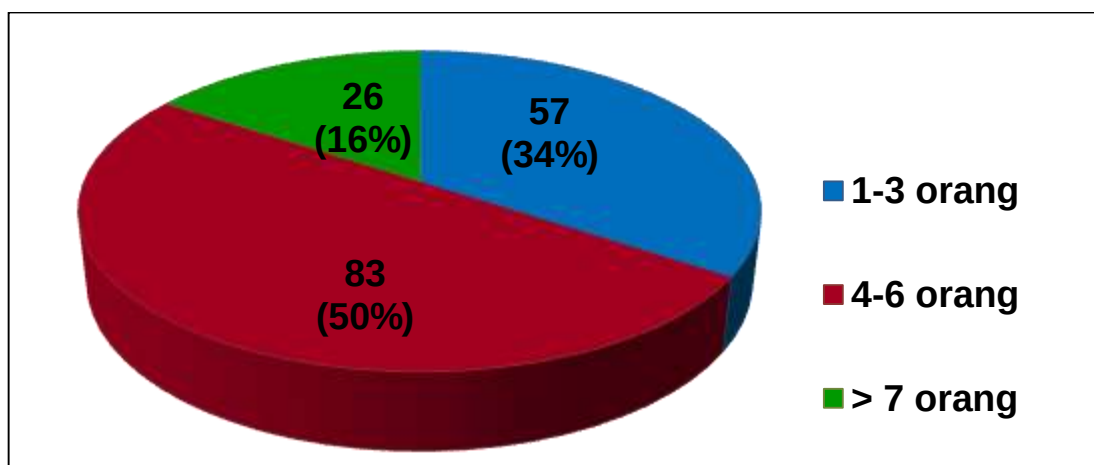
Sumber : Slaid Pembentangan Kumpulan 24

Analisa seterusnya ialah jumlah anggaran pendapatan bulanan responden. Didapati sebahagian besar daripada responden mempunyai pendapatan kurang daripada RM1,000 sebulan iaitu seramai 74 orang (44.6 peratus). Ini diikuti dengan responden yang mempunyai jumlah pendapatan bulanan di antara RM1,001 hingga RM1,500 sebulan iaitu seramai 41 orang (24.7 peratus). Seterusnya ialah responden yang mempunyai jumlah pendapatan bulanan di antara RM1,501 hingga RM2,000 iaitu seramai 39 orang (23.5 peratus). Akhir sekali seramai 12 orang responden yang berpendapatan melebihi RM2,000 sebulan iaitu bersamaan dengan 7.2 peratus.

Sumber : Slaid Pembentangan Kumpulan 24

Analisa yang terakhir ialah bilangan penghuni isi rumah bagi unit-unit yang didiami oleh para responden. Didapati responden dengan jumlah isi rumah seramai empat (4) hingga enam (6) orang mencatatkan bilangan yang tertinggi iaitu seramai 83 orang (50 peratus). Ini diikuti dengan jumlah isi rumah seramai satu (1) hingga tiga (3) orang iaitu seramai 57 orang (34.3 peratus) dan akhir sekali ialah jumlah isi rumah melebihi tujuh (7) orang iaitu seramai 26 orang atau 15.7 peratus daripada jumlah keseluruhan responden.

4.3 ANALISA DAPATAN

Cronbach's Alpha adalah merupakan kaedah yang digunakan bagi menentukan kebolehpercayaan sesuatu konstruk di dalam sesi soal selidik yang dilakukan. Bagi konstruk C, skor yang diperolehi adalah sebanyak 364, manakala bagi konstruk D pula memperoleh skor sebanyak 684 yang mana ini merupakan nilai tertinggi di antara kesemua konstruk. Skor bagi konstruk E adalah 655 manakala skor bagi konstruk F mencatat nilai sebanyak 649. Berikut dipaparkan hasil daripada kaedah *Cronbach's Alpha* yang digunakan.

Reliability Statistics Konstruk C

Cronbach's Alpha	Cronbach's Alpha Based on Standardized Items	N of Items
.364	.416	5

Reliability Statistics Konstruk D

Cronbach's Alpha	Cronbach's Alpha Based on Standardized Items	N of Items
.684	.664	7

Reliability Statistics Konstruk E

Cronbach's Alpha	Cronbach's Alpha Based on Standardized Items	N of Items
.655	.669	5

Reliability Statistics Konstruk F

Cronbach's Alpha	Cronbach's Alpha Based on Standardized Items	N of Items
.649	.638	7

Penilaian Konstruk C

Bagi penilaian dari segi kesahihan soal selidik yang dibuat, kesemua item di dalam konstruk telah dikira puratanya. Hasil yang diperolehi daripada purata itu digunakan untuk membuat kesimpulan ke atas soal selidik yang telah dijalankan. Bagi konstruk C iaitu kategori Tahap Kesedaran Gejala Vandalisme, terdapat lima item yang dimulai dengan '*vandalisme di kawasan perumahan adalah amat membimbangkan*' memperoleh purata sebanyak 3.63. Ini menunjukkan responden bersetuju dengan item ini. Manakala bagi item kedua, '*Vandalisme berlaku kerana penduduk melepaskan rasa tidak puas hati terhadap pihak pengurusan PA Desa Rejang*' merupakan item yang kedua dengan memperoleh jumlah purata sebanyak 2.11 sahaja, ini menunjukkan respon yang negatif daripada responden berkenaan item ini.

Item yang seterusnya di dalam konstruk C ini ialah '*Pemasangan CCTV (kamera litar tertutup) boleh mencegah gejala vandalisme*'. Untuk item ini, purata yang diperolehi adalah sebanyak 3.34 yang mana ianya menunjukkan yang para responden bersetuju dengan pernyataan ini. Bagi item seterusnya iaitu '*Gejala vandalisme ini tidak mempunyai kaitan dengan diri atau keluarga saya*', puratanya adalah sebanyak 2.45. Ini memberi maksud bahawa sememangnya para responden mengambil berat akan isu vandalisme ini dan secara tidak langsung mendatangkan masalah kepada mereka juga kehidupan seharian. Item yang kelima ialah '*Kualiti kehidupan saya di kawasan ini akan menjadi lebih baik sekiranya tidak berlaku gejala vandalisme*' memperoleh purata sebanyak 3.61 menunjukkan para responden sangat bersetuju dengan penataan ini.

Secara keseluruhannya, tiga daripada lima item di dalam konstruk C mendapat respon yang positif daripada para responden. Ini secara langsung menggambarkan para responden mempunyai tahap kesedaran yang baik bagi isu atau penularan gejala vandalisme ini. Mereka bersetuju bahawa sememangnya gejala ini mempengaruhi kualiti kehidupan seharian mereka.

Penilaian Konstruk D

Bagi penilaian konstruk yang seterusnya iaitu konstruk D, konstruk ini secara keseluruhannya ingin mendapatkan maklumbalas para responden berkenaan kualiti dan perkhidmatan penyelenggaraan yang disediakan. Item pertama iaitu *'Kemudahan gunasama yang disediakan (lif, taman permainan, wakaf, tandas dan lain-lain) diselenggara dengan baik'* mempunyai purata sebanyak 2.65. Masih ada responden berada dalam lingkungan julat jawapan bersetuju dengan item itu. Ini menggambarkan bahawa sebahagian besar daripada responden tidak berpuas hati dengan perkhidmatan penyelenggaraan di kawasan kediaman mereka. Seterusnya, diikuti dengan purata sebanyak 2.28 bagi item *'Tindakan pembaikan atau penyelenggaraan diambil dengan segera dan pantas setelah sesuatu kerosakan itu dilaporkan'*. Ini menunjukkan jawapan yang konsisten dengan item sebelum ini dimana para responden tidak berpuas hati dengan perkhidmatan yang diberikan.

Item yang ketiga ialah *'Harga sewaan perlu dinaikkan agar kualiti perkhidmatan penyelenggaraan dapat ditingkatkan'* menunjukkan respon yang negatif sekali lagi dengan purata hanya 1.72. Ini jelas menunjukkan para responden sangat tidak bersetuju dengan item ini. Item yang keempat ialah *'Saya merasa lebih selamat jika semua kemudahan berfungsi dengan baik'* memperoleh nilai purata sebanyak 3.35 yang mana ianya menunjukkan responden bersetuju dengan item tersebut. Item yang kelima ialah *'Saya berpuas hati dengan perkhidmatan penyelenggaraan yang dilakukan oleh pihak berkuasa'* menunjukkan respon yang negatif dengan jumlah purata sebanyak 2.45. Nilai purata ini menunjukkan responden tidak berpuas hati dengan tahap perkhidmatan penyelenggaraan yang dilakukan oleh pihak pengurusan yang berkaitan di kawasan perumahan mereka.

'Saya berasa mudah untuk membuat sebarang aduan mengenai kerosakan kemudahan awam' merupakan item yang keenam dengan jumlah purata sebanyak 2.92. Item ini menunjukkan satu lagi respon positif untuk konstruk ini. Item yang terakhir atau ketujuh ialah *'Saya tahu bahawa kerosakan di dalam unit kediaman saya adalah di bawah tanggungjawab saya'*

memperolehi nilai purata sebanyak 3.08. Empat daripada jumlah keseluruhan 7 item dalam konstruk ini menerima respon yang positif. Ini menunjukkan hubungkait di antara kualiti perkhidmatan penyelenggaraan yang disediakan dengan kualiti hidup penduduk.

Penilaian Konstruk E

Bagi penilaian konstruk ini, kerosakan harta benda awam dijadikan sebagai salah satu faktor dalam mengukur kualiti kehidupan penduduk. Item yang pertama dinyatakan ialah *'Saya akan melaporkan kepada pihak berkuasa jika terdapat kerosakan kemudahan atau harta benda awam'* memperoleh nilai purata sebanyak 3.11. Ini menunjukkan respon positif daripada responden bahawa mereka memandang berat kes vandalisme ini dan sudah tentunya mereka akan melaporkan sebarang kejadian berkaitan vandalisme kepada pihak-pihak yang berkaitan.

Item yang kedua ialah *'Saya akan lebih menghargai kemudahan yang disediakan apabila ianya tidak dapat digunakan lagi'* mendapat nilai purata sebanyak 3.01 yang menunjukkan responden bersetuju dengan item ini. Persetujuan responden terhadap pernyataan ini menunjukkan mereka seolah-olah tidak mengambil berat akan keadaan sekeliling dan langkah-langkah yang mampu mencegah gejala vandalisme ini daripada berlaku. Sedikit sebanyak jawapan ini kurang konsisten dengan jawapan-jawapan di konstruk sebelumnya. Seterusnya ialah item *'Saya akan menegur atau marah jika melihat orang lain merosakkan harta benda awam'* merupakan item yang mendapat purata 3.02. Ini menunjukkan responden bersetuju dan berpandangan saksi wajar melaporkan kejadian yang dilihat untuk diambil tindakan penguatkuasaan.

Item keempat adalah *'Saya menghargai harta benda awam, seperti harta saya sendiri'* mempunyai nilai purata sebanyak 3.37 menunjukkan satu lagi respon positif diterima bagi konstruk ini. Item yang terakhir iaitu *'Kerosakan harta benda awam menyusahkan hidup saya'* memperoleh nilai purata sebanyak 3.69 dan sekaligus menunjukkan kerosakan harta benda awam

merupakan salah satu faktor dalam mengukur kualiti kehidupan penduduk secara keseluruhannya.

Penilaian Konstruk F

Untuk konstruk yang terakhir iaitu konstruk F adalah berkaitan tahap penguakuasaan yang dilaksanakan terhadap gejala vandalisme mempengaruhi kualiti kehidupan penduduk di PA Desa Rejang. Item pertama iaitu *'Pihak berkuasa memandang serius terhadap gejala vandalisme di kawasan perumahan saya'* mempunyai nilai purata sebanyak 2.90. Ini menunjukkan responden bersetuju dengan item ini. Ianya diikuti pula dengan item *'Langkah yang sewajarnya telah diambil oleh pihak berkuasa untuk mencegah perbuatan vandalisme'* memperoleh nilai purata 2.62. Ini hampir kepada nilai purata yang negatif, menunjukkan langkah yang diambil oleh pihak berkuasa masih lagi di tahap yang boleh dieprbaiki di masa akan datang.

Item yang seterusnya adalah *'Penguatkuasaan oleh pihak berkuasa adalah berkesan'* memperoleh purata sebanyak 2.32 jelas menunjukkan para responden tidak bersetuju dengan pernyataan itu dan membawa kepada jawapan negatif yang pertama di dalam konstruk ini. Ini menunjukkan para responden masih tidak berpuas hati dengan langkah-langkah penguatkuasaan sedia ada bagi mengurangkan kes vandalisme. Item seterusnya ialah *'Hukuman yang dikenakan kepada pesalah vandalisme iaitu denda tidak melebihi RM 2 ribu dan penjara tidak melebihi setahun'* adalah merupakan item yang keempat di dalam konstruk ini dengan jumlah purata sebanyak 2.48. Ini menunjukkan respon negatif, secara tidak langsung menggambarkan responden tidak bersetuju dengan pernyataan ini.

Item yang mendapat purata sebanyak 3.49 ialah *'Pesalah vandalisme sering terlepas daripada dikenakan'*. Respon ini menunjukkan penguatkuasaan yang masih boleh diperbaiki dalam usaha membendung gejala vandalisme ini. Item yang seterusnya ialah *'Pemberian ganjaran berupa wang atau hadiah sebagai insentif bagi mengurangkan gejala vandalisme adalah lebih berkesan'*

daripada penguatkuasaan undang-undang' mempunyai nilai purata sebanyak 2.47 sahaja. Ini menunjukkan hukuman diberatkan sahaja tidak menyelesaikan masalah yang timbul di kawasan beliau. Item terakhir dalam konstruk ini ialah '*Saya sanggup melakukan rondaan keselamatan bersama persatuan penduduk agar masalah kerosakan akibat vandalisme tidak berulang*' mendapat nilai purata sebanyak 3.04 yang menjadikan konstruk ini sebagai satu lagi konstruk yang mendapat respon yang positif bagi empat daripada tujuh item yang berada di dalamnya. Ini membuktikan bahawa tahap penguatkuasaan yang longgar dan lemah menyebabkan penurunan kualiti kehidupan penduduk di PA Desa Rejang.

Berikut dipaparkan purata bagi setiap konstruk:

Bahagian C: Tahap Kesedaran Gejala Vandalisme

Item		Purata
1.	Vandalisme di kawasan perumahan saya adalah amat membimbangkan	3.63
2.	Vandalisme berlaku kerana penduduk melepaskan rasa tidak puas hati terhadap pihak pengurusan PA Desa Rejang	2.11
3.	Pemasangan CCTV (kamera litar tertutup) boleh mencegah gejala vandalisme	3.34
4.	Gejala vandalisme ini tidak mempunyai kaitan dengan keluarga saya	2.45
5.	Kualiti kehidupan saya di kawasan ini akan menjadi lebih baik sekiranya tidak berlaku gejala vandalisme	3.61

Bahagian D: Tahap Penyelenggaraan

Item		Purata
1.	Kemudahan gunasama (lif, taman permainan dll) yang disediakan diselenggara dengan baik	2.65
2.	Tindakan pembaikan/penyelenggaraan diambil dengan pantas selepas dilaporkan	2.28
3.	Harga sewaan perlu dinaikkan agar kualiti perkhidmatan penyelenggaraan dapat ditingkatkan	1.72
4.	Saya merasa lebih selamat jika semua kemudahan berfungsi dengan baik	3.35
5.	Saya berpuas hati dengan perkhidmatan penyelenggaraan yang diberikan oleh pihak pengurusan	2.45
6.	Saya berasa mudah untuk membuat sebarang aduan mengenai kerosakan awam	2.92
7.	Saya tahu bahawa kerosakan di dalam unit kediaman saya adalah di bawah tanggungjawab saya	3.08

Bahagian E: Kerosakan Harta Benda Awam

Item		Purata
1.	Saya akan melaporkan kepada pihak berkuasa jika terdapat kerosakan kemudahan/harta benda awam	3.11
2.	Saya akan lebih menghargai kemudahan awam apabila ianya tidak dapat digunakan lagi	3.01
3.	Saya akan menegur/marah jika melihat orang lain merosakkan harta benda awam	3.02
4.	Saya menghargai harta benda awam seperti harta saya	3.37

	sendiri	
5.	Kerosakan harta benda awam (seperti lif) menyusahkan hidup saya	3.69

Bahagian F: Tahap Penguatkuasaan

	Item	Purata
1.	Pihak berkuasa memandang serius terhadap gejala vandalisme di kawasan perumahan saya	2.90
2.	Langkah sewajarnya telah diambil oleh pihak berkuasa untuk mencegah perbuatan vandalisme	2.62
3.	Penguatkuasaan oleh pihak berkuasa adalah berkesan	2.32
4.	Hukuman yang dikenakan kepada pesalah vandalisme adalah setimpal (denda tidak melebihi RM 2 ribu dan penjara tidak melebihi setahun)	2.48
5.	Pelaku vandalisme sering terlepas daripada dikenakan tindakan	3.49
6.	Pemberian ganjaran (wang/hadiah) sebagai insentif bagi mengurangkan gejala vandalisme adalah lebih berkesan daripada penguatkuasaan undang-undang	2.47
7.	Saya sanggup melakukan rondaan keselamatan bersama persatuan penduduk agar masalah kerosakan akibat vandalisme tidak berulang.	3.04

4.4 PERBINCANGAN DAPATAN

Bahagian B soal selidik ini memfokuskan kepada tahap kesedaran terhadap gejala vandalisme bagi mengkaji sama ada penduduk di kawasan tersebut sedar apakah yang dimaksudkan dengan gejala vandalisme dan perbuatan-perbuatan seperti apakah yang dikategorikan sebagai perbuatan salah laku atau vandalisme. 10 jenis kegiatan salah laku telah disenaraikan dan responden diminta untuk memilih sama ada mereka merasakan perbuatan salah laku tersebut adalah vandalisme dan daripada 10 pilihan jawapan tersebut perbuatan menconteng dinding mencatatkan persepsi yang tertinggi sebagai gejala vandalisme dengan bilangan responden seramai 161 orang iaitu seramai 97 peratus daripada jumlah keseluruhan populasi responden.

Ini diikuti dengan perbuatan membawa motor menaiki lif seramai 154 orang responden dengan peratusan 92.8 peratus. Jumlah perbuatan yang ketiga tertinggi dengan responden seramai 149 atau 89.8 peratus adalah perbuatan menendang pintu lif atau rumah. Perbuatan membawa motor menaiki lif dan juga menendang pintu lif merupakan perbuatan yang dikatakan paling buruk kerana ianya berupaya merosakkan lif itu. Lif merupakan kemudahan yang dinilai sebagai paling penting dalam kehidupan seharian penduduk di kawasan tersebut memandangkan setiap blok kawasan kediaman mereka adalah setinggi 15 hingga 19 tingkat. Jadi mereka sangat-sangat mementingkan lif dalam kehidupan seharian mereka.

Perbuatan yang paling kurang diklasifikasikan sebagai perbuatan vandalisme adalah menyalakan api di tempat awam dengan bilangan responden seramai 87 orang yang membawa kepada 52.4 peratus. Antara aduan yang diterima mengenai perbuatan ini adalah mereka menyalakan api untuk membakar sampah ataupun tujuan beribadat. Seterusnya menyalahgunakan hos bomba untuk membasuh kereta merupakan perbuatan yang kedua rendah dicatat oleh soal selidik ini dalam menilai pandangan penduduk terhadap gejala vandalisme dengan hanya 91 responden dengan peratusan 54.8 peratus. Ini disebabkan kesukaran untuk mereka membawa air dari rumah mereka yang

berada di tingkat atas, maka mereka mengambil langkah mudah untuk membasuh kereta dengan menggunakan kemudahan hos bomba yang telah disediakan di tingkat bawah. Namun ramai antara mereka tidak menganggap perbuatan ini sebagai vandalisme. Manakala perbuatan yang ketiga terendah adalah menyalahgunakan permainan kanak-kanak di taman permainan dengan jumlah responden seramai 100 orang atau 60.2 peratus. Kawasan perumahan PA Desa Rejang mempunyai satu taman permainan yang telah pun rosak akibat daripada gejala vandalisme yang berlaku.

Soalan kedua di bahagian B bertujuan melihat sikap responden terhadap gejala vandalisme yang berlaku di hadapan mereka sendiri. Soalan berkaitan adakah responden akan membuat laporan jika mereka menyaksikan kejadian vandalisme itu dan majoriti responden seramai 117 orang menyatakan mereka akan melaporkan kejadian itu manakala 49 orang lagi akan mengambil sikap untuk mendiadakan diri berikutan bimbang keselamatan diri mereka. Ini jelas menunjukkan yang penduduk di kawasan perumahan itu sedar mengenai gejala vandalisme di sekitar kawasan perumahan mereka dan mereka mempunyai rasa tanggungjawab yang tinggi untuk melaporkan kejadian tersebut. Antara saluran yang boleh dipilih untuk membuat aduan ini adalah kepada pihak pengurusan DBKL, persatuan penduduk dan juga kepada polis.

Item terakhir Bahagian B berkait secara langsung mengenai kesedaran para responden mengenai gejala vandalisme itu sendiri. Bagi soalan ini, responden dikehendaki menjawab sama ada mereka pernah menghadiri sebarang kursus, kempen, taklimat atau bengkel mengenai kesedaran mengenai vandalisme. Seramai 134 responden dengan peratusan sebanyak 80.7 menyatakan mereka tidak pernah menghadiri sebarang program mengenai vandalisme sepanjang tempoh menghuni PA Desa Rejang. Hanya 32 orang atau 19.3 peratus responden sahaja yang pernah mengikuti program yang seumpamanya. Penemuan ini jelas menunjukkan walaupun mereka tidak pernah menghadiri program-program yang berbentuk kesedaran mengenai vandalisme itu sendiri, tapi mereka sudah pun mempunyai pengetahuan secara asas mengenai apa itu vandalisme, perbuatan-perbuatan yang boleh

diklasifikasikan sebagai perbuatan vandalisme dan apakah tindakan yang perlu dilakukan apabila menyaksikan sendiri kejadian vandalisme berlaku di kawasan mereka.

Bahagian C borang soal selidik merupakan soalan yang menggunakan skala Likert bagi menilai tahap pemahaman dan persepsi penduduk terhadap isu-isu atau perkara-perkara yang berkaitan kualiti hidup mereka. Analisa dapatan daripada soal selidik yang dijalankan menunjukkan sebahagian besar konstruk memberikan respon positif yang mana setiap item mempunyai hubung kait di antara satu sama lain.

Konstruk yang pertama atau Konstruk C adalah berkenaan hubung kait di antara tahap kesedaran terhadap vandalisme dengan kualiti kehidupan penduduk di kawasan tersebut. Ianya berkait tentang bagaimana gejala vandalisme yang berlaku boleh menjejaskan kehidupan mereka seharian dan adakah ianya berada pada tahap yang membimbangkan. Daripada analisa dapatan yang dijalankan, tiga daripada lima item di dalam konstruk itu memberikan respon positif. Ini menunjukkan bahawa gejala vandalisme ini mengganggu dan menjejaskan kehidupan seharian penduduk di kawasan perumahan tersebut. Malah responden berpendapat kualiti kehidupan di kawasan perumahan itu dapat dipertingkatkan sekiranya gejala vandalisme yang berlaku ini dapat dibendung dan dihapuskan.

Seterusnya Konstruk D iaitu berkenaan tahap dan kualiti perkhidmatan penyelenggaraan yang dilaksanakan oleh pihak yang berkaitan serta pengaruhnya terhadap kualiti hidup penduduk di kawasan perumahan tersebut. Konstruk ini mempunyai tujuh item dan empat daripada item tersebut memperoleh nilai purata yang positif daripada responden. Ini membuktikan hubung kait yang signifikan di antara tahap penyelenggaraan dengan kualiti hidup para responden. Aspek yang memerlukan perhatian pihak DBKL ialah para responden menyatakan mereka kurang berpuas hati dengan perkhidmatan penyelenggaraan sedia ada yang dilakukan oleh pihak pengurusan dan juga tindakan pembaikan atau penyelenggaraan yang dibuat adalah lambat walaupun laporan telah lama dibuat dan keadaan ini

memberikan kesan negatif serta menyukarkan mereka dalam melaksanakan aktiviti harian mereka. Selain itu, para responden juga tidak bersetuju sekiranya kadar sewa dinaikkan bagi membantu pihak pengurusan memperbaiki perkhidmatan dan menangani kos penyelenggaraan yang semakin meningkat.

Konstruk yang seterusnya iaitu Konstruk E pula bertujuan untuk menentukan hubungkait di antara harta benda awam yang disediakan sebagai kemudahan gunasama dengan kualiti kehidupan penduduk. Kelima-lima item konstruk ini memperoleh nilai respon yang positif di mana para responden bersetuju dengan pernyataan bahawa kualiti dan kebolegunaan harta benda awam ini berkait rapat dengan kualiti hidup mereka. Mereka berpandangan bahawa mereka menghargai harta benda awam seperti milik mereka sendiri dan akan menegur atau memarahi jika mereka terlihat secara tidak sengaja perbuatan yang tidak bertanggungjawab itu. Para responden juga bersetuju bahawa kerosakkan harta awam yang berlaku di kawasan mereka dianggap sebagai satu perkara yang menyusahkan kehidupan mereka. Ini merupakan salah satu lagi faktor yang jelas menunjukkan bahawa gejala vandalisme yang berlaku menjejaskan kualiti kehidupan mereka.

Yang terakhir ialah Konstruk F iaitu kajian hubungkait di antara tahap penguatkuasaan oleh pihak berkuasa terhadap gejala vandalisme mempengaruhi kualiti hidup penduduk di kawasan PA Desa Rejang ini. Secara keseluruhannya, empat daripada tujuh item di dalam konstruk ini memperoleh nilai purata atau respon yang positif daripada para responden. Diakui tahap penguatkuasaan merupakan faktor penting dalam menentukan kualiti hidup penduduk di kawasan tersebut. Aspek yang dinilai adalah mengenai keberkesanan penguatkuasaan itu sendiri dalam menangani gejala vandalisme ini terutamanya dari segi langkah dan tindakan yang diambil oleh pihak berkuasa terhadap kesalahan perbuatan vandalisme ini. Isu mengenai pesalah yang sering terlepas daripada dikenakan tindakan juga diambil kira selain daripada persepsi responden mengenai hukuman yang dikenakan ke atas pesalah vandalisme itu yang didapati kurang berkesan untuk membendung permasalahan ini. Malah, majoriti daripada responden

juga bersetuju secara sukarela untuk menyertai rondaan keselamatan oleh pihak persatuan penduduk mahupun pihak *community policing* agar gejala vandalisme dapat dibendung dan seterusnya kualiti kehidupan mereka dapat ditingkatkan.

4.5 RUMUSAN

Secara kesimpulannya, para responden yang mengambil bahagian dalam soal selidik ini mempunyai tahap kesedaran yang tinggi terhadap gejala vandalisme. Gejala ini sememangnya mempengaruhi kualiti kehidupan seharian para responden atau penduduk sekitar dan harapan mereka agar langkah-langkah sewajarnya dapat diambil oleh pihak yang berkenaan dalam mengurangkan atau membendung kejadian seumpamanya daripada terus berlaku.

BAB 5

KESIMPULAN DAN CADANGAN

5.1 PENGENALAN

Bab ini secara keseluruhannya akan memberikan gambaran menyeluruh secara ringkas mengenai kajian dan soal selidik yang telah dilaksanakan serta membuat kesimpulan mengenai hasil dapatan yang diperolehi serta menghasilkan cadangan-cadangan penambahbaikan yang berkaitan yang boleh dipertimbangkan dan diharapkan berfaedah kepada pihak DBKL serta pihak-pihak lain yang terlibat serta penduduk PA Desa Rejang secara tidak langsung.

Kajian ini dilaksanakan bagi mengkaji faktor-faktor dan punca utama berlakunya gejala vandalisme PA Desa Rejang dan implikasinya kepada kos penyelenggaraan yang ditanggung oleh pihak DBKL. Kajian ini bertitik tolak daripada kejadian vandalisme yang berlaku secara berleluasa di PA Desa Rejang di mana secara statistiknya telah melibatkan kos baikpulih yang tertinggi di antara PPR dan PA lain di bawah tanggungjawab pihak DBKL. Aduan yang diterima daripada para penduduk-penduduk yang berterusan berkenaan berkenaan isu tersebut juga merupakan faktor utama. Sikap dan persepsi di kalangan penduduk sendiri dilihat sebagai salah satu faktor utama kejadian vandalisme di PA Desa Rejang, walau bagaimanapun kemungkinan faktor-faktor lain yang berkemungkinan perlu diberi perhatian.

Kajian ini mempunyai tiga objektif utama, iaitu pertama, mengenalpasti sama ada tahap kesedaran penduduk PA Desa Rejang terhadap gejala vandalisme akan menjejaskan kualiti hidup mereka. Kedua, mengukur pengetahuan am penduduk PA Desa Rejang terhadap gejala vandalisme dan ketiga, mengenalpasti sama ada kos penyelenggaraan yang tinggi mempengaruhi kualiti hidup penduduk di PA Desa Rejang. Akhirnya, kajian ini berusaha

untuk mengenal pasti perubahan yang boleh dilakukan bagi meningkatkan kesedaran penduduk tentang kesan vandalisme terhadap kualiti hidup mereka dan cadangan penambahbaikan yang boleh dilakukan bagi mengurangkan dan seterusnya diharapkan berupaya untuk membendung bilangan kes vandalisme di PA Desa Rejang.

5.2 PENCAPAIAN MATLAMAT DAN OBJEKTIF KAJIAN

Kajian secara kuantitatif iaitu menerusi borang soal selidik yang telah dijalankan terhadap para penduduk di kawasan perumahan awam di PA Desa Rejang, telah berjaya mendapatkan hubungkait di antara tahap kesedaran para responden terhadap gejala vandalisme serta pengaruh gejala tersebut terhadap kualiti hidup penduduk di kawasan perumahan tersebut. Sebanyak 166 soal selidik telah berjaya diedarkan dan dijawab oleh para responden di kalangan penduduk PA Desa Rejang. Pemilihan responden secara rawak di kalangan penduduk tanpa mengira bangunan kediaman, kaum dan pekerjaan mereka membolehkan soal selidik yang diperoleh lebih menyeluruh.

Berikut adalah kesimpulan yang diperolehi bagi dapatan hasil kajian ini berdasarkan matlamat dan objektif yang telah digariskan :

i. Tahap kesedaran terhadap gejala vandalisme mempengaruhi kualiti hidup penduduk

Berdasarkan jawapan positif responden bagi tiga daripada lima soalan Konstruk C dalam soal selidik yang diedarkan, jelas menunjukkan bahawa tahap kesedaran terhadap betapa seriusnya gejala vandalisme mempunyai hubungkait terhadap kualiti hidup penduduk di PA Desa Rejang.

ii. **Pengetahuan Am Penduduk PA Desa Rejang terhadap Gejala Vandalisme**

Para responden di PA Desa Rejang diuji berkenaan pengetahuan mereka terhadap gejala vandalisme ini melalui soal selidik di Bahagian B. Para responden didapati bersetuju dan beranggapan tujuh daripada sepuluh perbuatan yang disenaraikan merupakan perbuatan vandalisme dan merupakan kesalahan. 70 peratus daripada mereka bersetuju untuk melaporkan kejadian kepada Persatuan Penduduk dan pihak DBKL, ini memberi gambaran bahawa tahap kesedaran sivik dan sikap tanggungjawab di kalangan penduduk PA Desa Rejang adalah baik. Walau bagaimanapun, soalan terakhir di Bahagian B jelas menunjukkan faktor kurangnya pendedahan mengenai gejala vandalisme di kalangan penduduk sebagai perkara yang perlu diberi perhatian lebih serius.

iii. **Kos Penyelenggaraan Yang Tinggi Mempengaruhi Kualiti Hidup Penduduk Di PA Desa Rejang**

Perkara atau aspek ini dikaji melalui Konstruk D boang soal selidik yang merangkumi tujuh soalan. Hasil daripada maklumbalas para responden menunjukkan hubungan yang positif dan signifikan di antara tahap dan kualiti perkhidmatan penyelenggaraan di PA Desa Rejang mampu mempengaruhi kualiti kehidupan penduduknya. Hasil analisa menunjukkan nilai purata yang positif bagi empat daripada tujuh soalan bagi konstruk tersebut.

5.3 CADANGAN PENAMBAHBAIKAN

Hasil daripada analisa yang telah dilaksanakan serta pandangan daripada para responden sendiri, mungkin beberapa langkah penambahbaikan boleh dipertimbangkan dan dilaksanakan bagi membantu mengurangkan gejala vandalisme dan berkemungkinan mampu membendung gejala ini daripada terus berluasa.

a) **Memperkasa Persatuan Penduduk**

Persatuan Penduduk Perumahan Awam bertindak sebagai wakil dan suara para penghuni serta merupakan saluran pentadbiran bagi pihak DBKL. Persatuan Penduduk ini merupakan sumber maklumat utama berikutan penyimpanan rekod dan data penghuni seperti bilangan isi rumah, latar belakang pendapatan, peratusan pecahan kaum, bilangan kanak-kanak, ibu tunggal, warga emas dan OKU, yang masing-masing mempunyai keperluan berbeza ("Jendela Bandaraya", Bil. Ogos 2012).

Peranan utama Persatuan Penduduk adalah untuk menyalurkan maklumat serta bertindak sebagai 'orang tengah' di antara penduduk dan DBKL. Semua Persatuan Penduduk hendaklah memainkan peranan dengan lebih berkesan. Hasil daripada tinjauan, para responden rata-ratanya kurang berpuas hati dengan keberkesanan peranan yang dimainkan oleh persatuan ini. Persatuan ini telah diperuntukkan dengan peruntukan kewangan oleh pihak berwajib bagi membolehkan mereka melaksanakan kempen-kempen yang bersesuaian. Mungkin pihak persatuan boleh melancarkan aktiviti gotong royong membersihkan kawasan di samping mencetuskan kesedaran bahawa gejala vandalisme ini semakin kritikal dikawasan mereka.

Persatuan ini juga haruslah bergerak lebih aktif dalam mengumpulkan sukarelawan di kalangan penduduk untuk sama-sama berganding bahu mengawasi kawasan sekitar perumahan mereka berkenaan gejala vandalisme. Mungkin wakil setiap tingkat hendaklah dilantik dan berfungsi dengan lebih berkesan dalam melaksanakan rondaan dan melaporkan sebarang aktiviti yang menyalahi peraturan yang telah ditetapkan.

b) **Pemantapan Penguatkuasaan dan Perlindungan Kepada Pengadu**

Dimaklumkan pesalah-pesalah atau mereka yang melakukan perbuatan vandalisme ini hukuman yang berkaitan ialah denda tidak melebihi RM2,000 dan penjara tidak melebihi setahun. Rata-rata responden berpandangan

hukuman ini dianggap ringan dan tidak mampu menakutkan pelaku-pelaku jenayah vandalisme ini. Mungkin hukuman yang lebih berat harus dikenakan terhdap mereka yang berkenaan sekiranya berjaya dibuktikan bersalah. Namun demikian, adalah wajar didahului dengan amaran-amaran secara bertulis dibuat, sesi kaunseling dan khidmat nasihat terlebih dahulu.

Apa yang penting, mereka ini perlu dipupuk dengan perasaan *sense of belonging* dalam komuniti dan juga terhadap kemudahan-kemudahan gunasama dikawasan kediaman mereka. Mungkin apa yang boleh dicadangkan, sekiranya kesalahan tersebut terlalu serius, tindakan usir keluar daripada unit boleh dilaksanakan, ini kerana para responden berpendapat mereka tidak memerlukan golongan yang mementingkan diri sendiri seperti ini dalam konumiti mereka.

Selain itu juga, ada segelintir responden berpandangan sekiranya mereka merupakan saksi utama kepada perbuatan vandalisme ini, mereka tidak akan melaporkan kejadian tersenut berikutan bimbangkan keselamatan mereka akan terjejas dalam jangka masa panjang berikutan berkemungkinan mereka ini akan mengganggu kehidupan mereka. Mungkin boleh dicadangkan, pihak berwajib meyakinkan para penduduk bahawa maklumat pengadu adalah sulit dan dirahsiakan daripada pengetahuan umum dan memaklumkan mereka bahawa peranan mereka amat penting untuk bertindak sebagai mata dan telinga pihak berkuasa dalam membantu mencegah perbuatan tidak bermoral ini.

c) Pemasangan Kamera Litar Tertutup (CCTV) di Kawasan-Kawasan Utama

Kami telah dimaklumkan bahawa pihak DBKL pernah mengambil inisiatif untuk memasang CCTV di beberapa perumahan awam bagi mengawasi kawasan sekitar namun telah dirosakkan oleh individu yang tidak bertanggungjawab. Pemasangan CCTV ini melibatkan kos yang tinggi namun merupakan langkah kawalan yang berkesan dalam 'memerhatikan' golongan tidak bertanggungjawab ini melakukan aktiviti mereka. Mungkin boleh

dicadangkan disini, pemasangan CCTV yang lebih tersorok boleh dilaksanakan dan tidak disedari oleh para penduduk.

d) Penambahbaikan Sistem Pembuangan Sampah

Cadangan yang bakal diutarakan ini dianggap melibatkan kos dan tenaga kerja yang tinggi namun memandangkan sikap para penduduk yang masih di takuk lama dan dianggap mundur, maka perkara ini terpaksa diberi perhatian. Bagi mengelakkan kecederaan dan kemalangan jiwa di kalangan penduduk sendiri, mungkin boleh diwujudkan tempat pembuangan sampah atau *pick up point* di setiap aras bagi mengelakkan mereka membuang sampah sewenang-wenangnya melalui tingkap rumah. Sudah tentunya perkara ini memerlukan tenaga kerja yang ramai dan kos yang tinggi. Kontraktor pembersihan yang dilantik sudah tentunya akan memainkan peranan yang lebih penting bagi menjamin kebersihan kawasan sekitar.

5.4 LIMITASI KAJIAN

Terdapat beberapa limitasi yang boleh mempengaruhi keberkesanaan kajian ini. Antaranya ialah tempoh masa membuat kaji selidik yang singkat iaitu sebanyak dua hari sahaja berikutan kekangan masa yang ada. Sekiranya tempoh masa yang lebih panjang, berkemungkinan lebih ramai responden boleh didapati kerana jumlah seramai 166 responden adalah amat kecil berbanding jumlah populasi di PA Desa Rejang iaitu seramai 13,940 orang.

Seterusnya ialah laras bahasa yang lebih mudah difahami dalam borang kaji selidik. Ini kerana terdapat ramai responden yang kurang memahami maksud soalan dan sudah tentunya mengalami kesukaran untuk menjawab soal selidik tersebut. Masalah komunikasi juga mempengaruhi perjalanan kajian lapangan ini di mana ada diantara responden yang tidak mampu berkomunikasi dalam Bahasa Melayu dengan baik dan memerlukan penterjemah bagi membantu mereka menjawab soal selidik.

5.5 CADANGAN UNTUK KAJIAN LANJUTAN

Berdasarkan kepada kekangan dan limitasi kajian yang telah dinyatakan, terdapat beberapa penambahbaikan sekiranya kajian lanjutan hendak dijalankan dengan mengambil kira beberapa penambahbaikan seperti berikut:

- i) Tempoh untuk menjalankan kaji selidik perlu dilanjutkan lagi daripada dua (2) hari kepada satu tempoh yang lebih panjang yang difikirkan sesuai. Ini sangat penting bagi memastikan lebih ramai responden dapat memberikan maklum balas dan hasil dapatan kajian akan memberikan gambaran yang lebih tepat dan menyeluruh.
- ii) Soalan yang terdapat dalam borang kaji selidik mungkin boleh diterjemahkan kepada bahasa-bahasa utama lain seperti bahasa Cina dan Tamil untuk memudahkan pemahaman responden yang kurang fasih berbahasa Melayu. Laras bahasa yang digunakan dalam borang kaji selidik juga perlu dipermudah dan diringkaskan lagi supaya mudah untuk difahami oleh responden yang kebanyakannya hanya mempunyai taraf pendidikan setakat PMR dan setaraf.
- iii) Mungkin para penyelidik perlu mendapatkan kerjasama dan bantaun persatuan penduduk dalam kaji selidik bagi memperkasakan lagi kajian ini bagi mendapatkan kerjasama yang lebih baik daripada penduduk. Ini kerana kita semua sedia maklum bahawa persatuan penduduk merupakan medium yang sangat berpengaruh dalam mendapatkan sokongan penduduk setempat dalam menjayakan satu-satu program di kawasan kejuranan tersebut.
- iv) Kajian ini hanya dijalankan di PA Desa Rejang yang mempunyai lebih kurang 13,940 orang penduduk sahaja. Adalah disarankan supaya kajian ini dapat diperluaskan ke semua 38 PA dan PPR di seluruh Kuala Lumpur dengan jumlah penduduk seramai kira-kira 71, 000

orang untuk mendapatkan data yang lebih menyeluruh dan komprehensif tentang gejala vandalisme di kawasan perumahan awam.

5.6 KESIMPULAN

Menerusi hasil kajian dan analisis data yang telah dijalankan, secara kesimpulan gejala vandalisme jelas sekali menjejaskan kualiti dan kesejahteraan hidup masyarakat di PA Desa Rejang. Dalam hal ini, semua pihak iaitu DBKL, Persatuan Penduduk dan individu yang menetap di PA Desa Rejang itu sendiri perlulah bersama-sama bertanggungjawab untuk menangani masalah ini. Pelbagai langkah seperti yang telah dinyatakan dalam bab sebelum ini boleh dilaksanakan untuk menangani penularan gejala vandalisme, namun adalah mustahil untuk dijadikan kenyataan tanpa kerjasama yang padu dan erat antara semua pihak berkepentingan.

Para penduduk perlu sedar bahawa sekiranya gejala vandalisme ini dihapuskan, secara langsung kos penyelenggaraan akan dapat dikurangkan dan seterusnya pihak DBKL boleh menumpukan kepada kemudahan awam yang lain dan bersifat mesra penduduk sebagai contoh tempat letak kereta bertingkat bagi mengatasi masalah kekurangan tempat letak kereta yang sangat kritikal. Pada masa yang sama, persekitaran yang baik dapat memberikan kesan positif kepada semua penghuni yang menetap di PA Desa Rejang. Akhir kata adalah penting jika semua pihak bersama-sama berganding bahu mengatasi masalah vandalisme demi memastikan kesejahteraan dan kualiti hidup di PA Desa Rejang dapat ditingkatkan dan dikekalkan.